

Marechaussee Contact

3

2024

Marechaussee Contact
25e jaargang | nummer 3
Juni 2024

Marechaussee Contact is een uitgave van Stichting Marechaussee Contact en verschijnt tweemaandelijks.

Aan de inhoud wordt veel zorg besteed, echter noch de stichting noch de redactie aanvaardt enige aansprakelijkheid voor eventuele fouten en/of onvolkomenheden. Door derden aangeleverde inhoud geeft niet noodzakelijk de mening van de stichting of de redactie weer. De redactie behoudt zich het recht voor door derden ingezonden kopij aan te passen, in te korten, of niet te plaatsen.

Voor het overnemen van artikelen, gedeelten daarvan en/of foto's is toestemming van de redactie vereist. Na verkregen toestemming dienen de bron, de artikelkop en de naam van de auteur te worden vermeld.

Redactie

Willem Geense
Evert Jan Kasteel (tekstredactie)
Henk Rijke (voorzitter)
Stijn van Susante
Henk Westland (coördinatie & eindredactie)

Aan dit nummer werkten mee

Frans G. Beerman
Jan Boonstra
Gradus Buitenhuis
Theo Evers
Jan Gaasbeek
Frans Meijer
Joop Rump
Loek Ruppert

Contact met de redactie

Postbus 125, 7590 AC Denekamp
t.a.v. Redactie Marechaussee Contact
redactie@marechausseecontact.nl

Wijzigen van adresgegevens / opzeggen

begunstigersadministratie@
marechausseecontact.nl
(zie verder pagina SMC-informatie
bij administratie en werving)

Vormgeving

Pleun van der Linde,
Persmanager, Den Haag

Druk

Wilco BV, Amersfoort

Aanleveren kopij voor een volgende uitgave

Voor het aanleveren van kopij graag eerst contact opnemen met de redactie.

3	Observaties
4	Agenda Activiteiten voor en door (oud-)marechaussees
5	Nestelpennen Segway maakt plaats voor e-scooter Volgende stap in oprichting van nieuwe eskadrans Grote rol voor marechaussee bij NAVO-top 2025
6	Herdenken Nationale Herdenking op de Dam
7	Vrijheidsdefilé Bevrijding vieren op 5 mei in Wageningen
8	In gesprek met "Wie wil er nu honderd worden?"
12	Slachtofferidentificatie Een lichaam identificeren kan je maar één keer goed doen
14	1940-1945 De mislukte kraak
16	Onderscheidingen "Het heeft Zijne Majesteit de Koning behaagd u te benoemen tot..."
17	SMC We zoeken een redacteur voor Marechaussee Contact
18	SMC SMC bezoekt museum 'Bevrijdende Vleugels'
20	SMC Wederom welkom in Badhoevedorp
21	Anekdote Mijn eerste sigaar
22	Huis vol foto's Nassaublauwe zeebenen
24	Voor u gelezen "Niet verkeerd voor een simpele jongen uit Baflo"
26	Veteranen 22e reünie Identiteitsgroep Steenrode Baretten
27	Ontmoeten Reünie beroepslichting 78-3 Reünie beroepslichting 72-4
28	Ontmoeten Regiobijeenkomsten smaken naar meer
30	Personalia
31	SMC-informatie

Correcties op papieren versie:

- pag. 24: 2e kolom, 3e regel van onderen, magneetmicrofoons
- pag. 25: 1e kolom, 2e alinea, laatste 3 regels vervallen

Foto omslag:

Grenscontrole Amsterdam-Haven, 6 februari 1990

Foto: Joop Rump

Er is verschil tussen een (militaire) ambtenaar en een (politieke) ambtsdrager. De ambtenaar is aangesteld in openbare dienst, ongeacht zijn rang. De ambtsdragers zijn de mensen die het land, de provincies, waterschappen en gemeenten besturen. Ambtenaren zijn aangesteld op basis van verworven competenties, ambtsdragers op basis van een democratisch proces. Beide ontleen formele legitimiteit van handelen aan hun aanstelling of benoeming. In tegenstelling tot het formele gezag welke ambtsdragers en leidinggevende ambtenaren hebben, is het informele gezag sterk afhankelijk van de erkenning en waardering daarvan door de onder hen ressorterende medewerkers. Leiderschap is daarbij van groot belang.

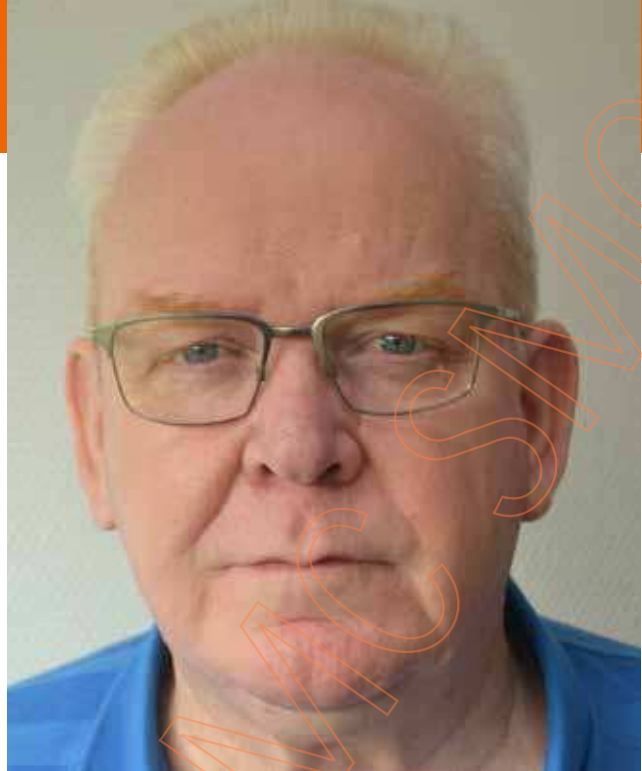
“Een ware leider legt een besluit niet op, maar zorgt ervoor dat mensen het zichzelf opleggen” [Nelson Mandela].

Hogere leidinggevende (militaire) ambtenaren, uitzonderingen daargelaten, hebben stappen in hun carrière gerealiseerd gesteund door ervaring, scholing, ontwikkeltrajecten, etcetera. Ambtsdragers, benoemd als gevolg van een democratisch proces, ontberen in het algemeen een dergelijk traject gericht op het leidinggeven aan professionals en/of gecompliceerde organisaties. Het is dus van het grootste belang dat het gesprek tussen ambtsdragers en ambtenaren, bestuur en uitvoering plaatsvindt.

Iedereen die in dienst komt bij de (Rijks)overheid en daarmee (rijks-/militair) ambtenaar wordt, legt de ambtseed af. Dat moment markeert het bijzondere karakter van het werken bij de overheid: je vertegenwoordigt vanaf dat moment de overheid, die zorg moet dragen voor iedereen die deel uitmaakt van de Nederlandse samenleving. Ambtenaren moeten daarbij zorgvuldig belangen afwegen en hun bewindspersonen adviseren. Daarbij hoort ook tegenspreken als dat nodig is, bijvoorbeeld als beleid in de praktijk anders uitpakt dan de bedoeling is.

Ik heb u beloofd de laatste stand van zaken aangaande het Marechausseemuseum te berichten. De stichtingen rondom de KMar zijn eensgezind in de aloude wens voor een Marechausseemuseum in Apeldoorn, onze bakermat en vanwege de relatie met het OTCKMar. Het primaire belang van het beheer van de museale marechaussee-collectie is, dat voor de collectie zodanig wordt gezorgd dat zij behouden blijft voor de toekomst. Tevens is het wenselijk dat de collectie toegankelijk is voor het publiek. De werkgroep bestaande uit leden van de stichtingen zal deze zomer verslag uitbrengen over de haalbaarheid en eventuele alternatieve scenario's. Totdat een definitief besluit is genomen, zal in Buren een tijdelijk depot voor de collectie en het archief van Stichting Museum der KMar (SMK) toegankelijk worden gemaakt voor bezoek, onderzoek en bijeenkomsten.

Naast de verslagen over herdenken en vieren rondom 4 en 5 mei heeft de redactie ook bijdragen ontvangen over SMC-bijeenkomsten in museum 'Bevrijdende vleugels' te Best en de Koningin Máximakazerne te Badhoevedorp. Ook de SMC-regiobijeenkomsten, speciaal gericht op alle niet actief dienende en oud-dienstplichtigen KMar, blijken een schot in de roos. Dankzij de bereidwilligheid van de regiocoördinatoren heeft

“Tegenspraak”

inmiddels een aantal bijeenkomsten plaatsgevonden. U leest de enthousiaste reacties.

In de diverse artikelen in dit nummer valt op dat mede als gevolg van hun opleiding en vorming bij de KMar, (oud-)collega's hun talenten en passie (blijven) inzetten ten behoeve van maatschappelijk relevante doelen en onze medemensen.

Willem Geense las voor u het boek 'Mens en medemens' waarin oud-collega Ulfert Jan Molenhuis werd geïnterviewd over zijn zeer gevarieerde loopbaan en maatschappelijke betrokkenheid. Jan Geerdink werkt sinds zijn leeftijdsontslag meerdere dagen per week als vrijwilliger in een verzorgingstehuis. Henk Rijke sprak met hem.

Erik van den Bos zal als medewerker Tactische Identificatie Ante Mortem (vóór de dood) bij het Landelijk Team Forensische Opsporing (LTFO) nooit 'goedemiddag' zeggen als hij bij nabestaanden aan de deur komt. Het is voor hen geen goede middag, zij zijn net iemand verloren.

Verder leverde Joop Rump nu al vertrouwd, uit zijn huis vol foto's, beelden aan over de grensbewaking te water.

En Henk Westland belicht in zijn onvolprezen rubriek 1940-1945 'De mislukte kraak'.

Ten slotte treft u op pagina 17 een oproep aan voor een redacteur voor Marechaussee Contact. Op geen betere manier illustreert deze oproep de kwetsbaarheid, die wij op dit moment ervaren om een kwalitatieve continuïteit van het uitbrengen van Marechaussee Contact te garanderen. Het valt mij dan ook zwaar om u wederom te moeten melden dat het niet gaat lukken om in oktober MC nummer 5 uit te brengen. Na het augustusnummer zal het dus wat langer duren voordat de volgende uitgave verschijnt. Naar verwachting brengen we dan in december MC 2024-5-6 uit.

André Peperkoorn EMPM
Generaal-majoor b.d.

Voorzitter Stichting Marechaussee Contact

Woensdag 2 oktober 2024

Reünie 33e wachtmeesterkursus 1975-1976

Harm van der Laan en Harry de Jong organiseren een reünie voor de deelnemers van de 33e wachtmeesterkursus (jaar 1975-1976). Heb je belangstelling, stuur dan een bericht.

Contact: reuniewmr33@gmail.com

Donderdag 17 oktober 2024

Regiobijeenkomst Midden-/West-Brabant (postactieven)

Locatie: Vliegbasis Gilze-Rijen

Contact: ganga.o@outlook.com

Zaterdag 26 oktober 2024

Sunset-March 2024

Dit jaar lopen we de – inmiddels bijna traditionele – Sunset March op de brug De Oversteek in Nijmegen op een bijzondere dag: de Wapendag van de Koninklijke Marechaussee.

Iedereen is welkom om aan deze mars deel te nemen: veteranen, actief dienenden, post-actieven en zeker ook andere belangstellenden. Veteranen worden verzocht minimaal een misiebare te dragen; veteranentenu met groot model medailles is uiteraard toegestaan. Veteranen lopen met tweeën in gelid en belangstellenden daar achter. Aanmelden is niet nodig. Speciale gast dit jaar is P-CKMar, generaal-majoor Roger Costongs.

Verzamelen onder de brug in Nijmegen om 18.00 uur (navigatie: Winselingseweg 41 Nijmegen); tijdstip Sunset, dus starttijd op de brug is 18.19 uur.

Deze mars ter nagedachtenis aan de hier in 1944 gesneuvelde Amerikaanse veteranen, die op deze plek probeerden de oversteek voor onze bevrijding te maken, wordt in stilte afgelegd. Aan de overzijde van de Waaloversteek zal bij het monument een korte herdenking worden gehouden.

Meer informatie zie <http://www.sunsetmarch.nl>.

Locatie: Nijmegen, brug 'De Oversteek'

Contact: Bert van Horen | veteranen@marechausseecontact.nl

foto: Mario van Gasteren

Maandag 28 oktober 2024

Reünie beroepslichting 67-1

Na een succesvolle reünie in 2023 organiseren Hans de Vries en Ulfert Molenhuis opnieuw een bijeenkomst.

Locatie: Koning Willem III-kazerne

Contact: mole1532@planet.nl

Dinsdag 29 oktober 2024

Regiobijeenkomst Twente (postactieven)

Locatie: Oldenzaal

Contact: janzuidersma@gmail.com | hejolok@gmail.com

Donderdag 7 november 2024

Algemene SMC-reünie Bronbeek

De jaarlijkse Algemene Reünie van SMC vindt plaats op Landgoed Bronbeek in Arnhem.

Deze reünie is bedoeld voor zowel SMC'ers als niet-SMC'ers. Het programma (met routebeschrijving) ontvangt u circa twee weken voor de reüniedatum.

De bijdrage voor SMC'ers alsook hun partner bedraagt € 12,50 p.p. (incl. buffet en drie consumpties). Voor niet-SMC'ers en hun partner is de bijdrage € 30,00 p.p. Aanmelden per e-mail of telefonisch, zie hieronder.

Locatie: Reünie- en Congrescentrum Kumpulan, Bronbeek

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |

reuniecommissie@marechausseecontact.nl

Vrijdag 22 november 2024

Vriendendag Museum KMar

Op deze dag zal worden gepresenteerd Brochure 62 'Tanks op het Keizer Karelplein', Nijmegen 1981 en de gevolgen voor de Koninklijke Marechaussee, geschreven door Kees Neisingh en Rob Veltman.

Locatie: volgt

Contact: Peter Coomans

penningmeestervrienden@stichtingmuseumkmar.nl

Kijk voor actuele berichtgeving over het al dan niet doorgaan van genoemde bijeenkomsten en reünies op www.marechausseecontact.nl. Ook in de wekelijkse zondagse e-mailnieuwsbrief houden we u op de hoogte.

Ontvangt u nog geen nieuwsbrief?
Meldt u dan aan op de website of scan de QR-code.

De Brigade Grensbewaking (BGB) heeft op 31 mei de Metz Moover in gebruik genomen. Deze e-scooter neemt de plaats in van de Segway. Het nieuwe vervoersmiddel zal alleen binnen de deuren van Schiphol ingezet worden. Met de 'step' kunnen relatief grote afstanden op de luchthaven in korte tijd worden afgelegd.

Het versneld verplaatsen is handig voor ad hoc gate of reguliere lounge controles, maar ook om snel ter plaatse te zijn bij een melding op een afgelegen plek op de luchthaven. Niet onbelangrijk is de wendbaarheid van de Metz Moover, wat ideaal is op het drukke Schiphol.

Einde van de Segway

Het bedrijf Segway stopte met de pro-

Segway maakt plaats voor e-scooter

ductie van het 'elektrisch aangedreven, zelfbalancerend eenpersoons vervoersmiddel'. Voor onze organisatie betekende dit het einde van het onder-

houdscontact. Kapotte Segway's werden niet meer gerepareerd en zijn langzaam uitgefaseerd.

Volgende stap in oprichting van nieuwe eskadrons

De traditiecommissie heeft de naam van de eenheid van de twee nieuwe eskadrons op 101 Marechasseebataljon (101 Marbat) vastgesteld. Het bataljon krijgt direct vorm doordat de eskadrons geïntegreerd worden met de Landelijke Bijstand Organisatie (LBO) en Team Verkeer. Hierdoor ontstaat een volledig inzetbare eenheid in het hoogste geweldspectrum.

Niet alleen de naam van de eenheid is nieuw. Er zijn ook nieuwe vacatures. De vulling van de eenheid verloopt in fases. De vacatures in deze eerste fase staan nu gepubliceerd.

Taken

De taakstelling van 101 Marbat is tweeledig: allereerst is de eenheid inzetbaar in nationale context. Denk hierbij aan de bijstandstaak en de be-

scherming van vitale militaire en civiele processen en infrastructuur. Daarnaast voert de eenheid de Militaire Politie (MP) functie ter ondersteuning van het landoptreden uit. Voor nu zal 101 Marbat gekoppeld worden aan 13 Lichte Brigade van de Koninklijke Landmacht voor de MP-functie. Ook kan de eenheid ingezet worden voor onderzoek naar oorlogsmisdrijven.

Grote rol voor marechassees bij NAVO-top 2025

De NAVO-top die in 2025 in Nederland wordt gehouden, heeft een grote impact op de KMar. Wij spelen onder andere een belangrijke rol in de groot-schalige veiligheidsoperatie.

Onlangs werd officieel bekend dat Nederland in 2025 gastland is voor de top van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO). Deze vindt plaats van 24 tot en met 26 juni 2025 in het World Forum in Den Haag. Het is de eerste keer in het 75-jarige bestaan van de NAVO dat deze top in Nederland wordt gehouden.

Staatshoofden en regeringsleiders

Naar verwachting komen er ongeveer 6.000 delegatieleden naar de Hofstad,

onder wie veel staatshoofden en regeringsleiders. Dat vraagt om strenge en specifieke veiligheidsmaatregelen. Bijvoorbeeld bij de aankomst en het vertrek van de delegaties, op de vergaderlocaties en hotels en bij het vervoer tussen de verschillende locaties. Als belangrijke veiligheidspartner speelt onze organisatie dan ook een cruciale rol om de NAVO-top 2025 veilig en ongestoord te laten verlopen.

Vorbereidingen gestart

Hierbij werken wij intensief samen met diverse ketenpartners. Hoewel het nog even duurt, is de marechassees al gestart met de eerste voorbereidingen. Er is een Projectteam ingericht, verschillende collega's nemen deel aan expert-

groepen en er zijn een *Operational Planning Group* (OPG) en een Staf Groot-schalig en Bijzonder Optreden (SGBO) opgetuigd.

Nationale Herdenking op de Dam

“Een dierbare herinnering om nooit te vergeten”

| Door: Theo Evers

Begin maart ontving ik de uitnodiging van het Nationaal Comité 4 en 5 mei om als veteraan deel uit te mogen maken van de erecouloir bij de Nationale Dodenherdenking op 4 mei 2024. Ik was blij verrast en vereerd. Wel nog vooraf een introductiedag in Doorn en een instructie- en exercitiedag in Amsterdam.

Op 4 mei rij ik op mijn scooter door de stad naar het Marine Etablissement, waar ik hartelijk wordt ontvangen. Het is al een drukte van belang. Nog een keer naar buiten voor de allerlaatste exercitie. Wanneer enkele detachementen voorbij marcheren kijken sommige militairen een beetje nors, maar met onze goedbedoelde grapjes hierover, verschijnt toch een glimlach op de meeste gezichten. Ik geniet hier volop van. Terug in de zaal is het genieten van een Indische rijstmaaltijd, maar wel met mate, want tijdens de plechtigheid even naar een toilet gaan is niet mogelijk.

Tegen 18.00 uur wandelen wij onder een stralend zonnetje en een beetje uitgelaten naar de bussen. Met begeleiding van marechaussees op hun motoren rijden we naar het Damrak. Echter, dan pakken zich donkere wolken boven ons samen. Wij weten al dat we het niet droog zouden houden, maar geen plensbuien alstublieft. Net uit de bus begint het te regenen...

Achter andere detachementen aan marcheren we via de Warmoesstraat naar de Dam. Het is indrukwekkend om door die smalle straat te marcheren met de vele toeristen en belangstellenden om ons heen. Even later staan we op onze plek wachtend op wat komen gaat. Achter ons staat een rij met politieagenten en daarachter het publiek

achter dranghekken. Op grote schermen aan weerszijden van het monument kunnen we de dienst in de Nieuwe Kerk volgen. Het regent ondertussen gestaag en mijn colbert begint al aardig wat water op te zuigen. Ik voel mij net een spons, het water dringt nu door mijn overhemd en T-shirt heen.

Het orkest op de Dam speelt onafgebroken wanneer de koning en koningin vanuit de Nieuwe Kerk met hun gevolg even naar het Koninklijk Paleis gaan. Wij brengen de eregroet als de koning en koningin met hun gevolg tegen 20.00 uur vanuit het paleis tussen ons door naar het Nationaal Monument lopen. Vanuit het gevolg krijg ik veel blikken van goedkeuring en respect voor onze aanwezigheid en inzet.

Wonder boven wonder is het nu even droog. Wie heeft de kraan daar boven dichtgedraaid? Het orkest start de proloog 'Tot de Doden' en de koning en koningin leggen de eerste krans bij het monument. Na het taptoesignaal volgen twee minuten stilte en het Wilhelmus. We luisteren naar een toespraak van een jongere. Kippenvell!

Inmiddels staan we op de plaats rust. De volgende kransleggingen worden op de beeldschermen begeleid door indringende verhalen van kleinkinderen van verzetshelden en slachtoffers, die hun respect voor opa of oma uitspre-

ken. Dan hoor ik een politieagent achter mij roepen: "Theo." Verbaasd draai ik mijn hoofd voorzichtig in haar richting en zie dat zij naar iemand wijst, die vanachter de dranghekken mij groet. Het is Sander van Dam, oud-marechaussee en oud-vlieger bij de luchtvaartpolitie. Een gesprekje voeren is niet mogelijk, maar onze blikken van verstandhouding en zijn brede lach zeggen mij veel. De aanwezigheid hier van een oud-wapenbroeder is voor mij toch weer een mooi moment.

Doornat, klam en met stijve ledematen van de regen en de kou, maar trots, blij en tevreden marcheren wij tegen 21.30 uur weer via dezelfde route terug naar de bussen. Deze prachtige belevenis kan in de boeken!

Theo Evers

Voor het tweede achtereenvolgende jaar liepen SMC-veteranen op zondag 5 mei 2024 in Wageningen mee in het Vrijheidsdefilé, voorheen Bevrijdingsdefilé genoemd. Dit jaar strak achter het Historisch Trompetterkorps KMar. Zelf moest ik vroeg uit de veren om niets te missen. Ook al zette de NS mij om 08.45 uur af op station Ede-Wageningen, toch was ik pas tegen 10.00 uur op het verzamelterrein Arboretum, want de organisatiebus mocht niet vertrekken!

We gaan 79 jaar terug in de tijd. Op de Lüneburger Heide in de avond van 4 mei 1945 capituleerde Duitsland onvoorwaardelijk, ingaande 08.00 uur de volgende dag. In Hotel De Wereld in Wageningen werden op 5 mei de zogenaamde overgavebevelen voor de Duitse troepen in Nederland getekend. En zo werd Wageningen tot Stad der Bevrijding, met uitstraling voor alle bevrijdingsfeesten in Nederland. De viering was eerst om de vijf jaar, de eerste in 1955 met een groots defilé. Daarna was de herdenking/vrijheidsviering jaarlijks met veel binnen- en buitenlandse WOII-veteranen.

In 1996 werd de herdenking opgesteld voor veteranen van andere conflicten en missies. SMC nam direct deel onder leiding van luitenant-kolonel b.d. Den Beer Poortugael. Er kwam een symposium, een dienst in de kerk, een kranslegging door Z.K.H. Prins Bernhard en een veteranendefilé van zeker 3700 personen (oud en jong), waarbij

foto's: Wies le Rütte

Bevrijding vieren op 5 mei in Wageningen

de prins optrad als parade-inspecteur. De prominente rol van Defensie in Wageningen wijzigde nog al eens en in 2005 trok Defensie de stekker eruit. Alle aandacht ging toen uit naar de nieuwe Nationale Veteranendag in Den Haag. SMC bleef naar Wageningen komen; de laatste keer in 2013 met nog maar twee deelnemers.

Heden

Inmiddels is Defensie weer helemaal terug. Er waren muziekkorpsen en veel detachementen, in totaal 1700 militairen. Wageningen bruist weer van de activiteiten. Om 00.00 uur ontstak burgemeester Floor Vermeulen het

Nationaal Bevrijdingsvuur – het vuur kwam uit Normandië – en daarna veertien fakkels die in de nacht door hardlopers naar veertien Nederlandse steden met een Bevrijdingsfestival werden gebracht. Bij het monument waren ook een Canadese en een Britse oorlogsvetaraan, beiden over de honderd jaar oud, aanwezig.

Net op tijd was ik bij de opening door de burgemeester en de voorzitter van 'Wageningen45', met kanonschoten van de Rijdende Artillerie. De SMC'ers verzamelden zich onder een tentoverkapping tussen de bomen van het Arboretum. De aaneenschakeling van clusters, de stands van diverse verenigingen en re-enactmentgroepen vormden de 'Meet and Greet' van deze dag. Om 12.35 uur startte het defilé op de Generaal Foulkesweg. Veteranen met een beperking zaten in de stoet fier op historische militaire voertuigen. Het SMC-detachement liep achter het Historisch Tamboerkorps KMar en bestond uit dertig defilanten onder leiding van kolonel b.d. Stan Klijnhout. Parade-inspecteur was demissionair minister van Defensie Kajsa Ollongren met schuin achter haar commandant Landelijk Tactisch Commando KMar, brigadegeneraal Jos Pieters. Wat een mensenmassa langs de route, wel tweemaal zoveel als vorig jaar!

“Wie wil er nu honderd worden?”

Het staat nog haarscherp in mijn geheugen: het moment dat ik voor de laatste keer als militair de kazerne verliet door het zijpoortje. De jaren trekken op zo'n moment als projecties van een Google-bril aan je gezichtsveld voorbij. Maar dan? Jaartje niks(en), volgende baan of opleiding, oppassen op de kleinkinderen, volop je hobby of het vrijwilligerswerk in? Het is soms lastig kiezen waaraan je jouw resterende quality time wilt spenderen. Jan Geerdink heeft daar geen last van gehad. Hij werkt al sinds zijn leeftijdsontslag meerdere dagen per week als vrijwilliger in een verzorgingshuis en ik weet privé hoe bijzonder dat is.

| Door: Henk Rijke

Jan is aan het werk als ik hem mag interviewen. Hij staat mij in Duiven al op te wachten bij de ingang van Thuvine, een huis voor wonen met begeleiding, verzorging, dementiezorg, lichamelijke zorg en tijdelijk verblijf. Na een hartelijk “Je bent precies op tijd, vijf minuten te vroeg zoals het een militair betaamt”, neemt Jan mij mee naar binnen. Als snel zitten we samen aan de door hem geregelde koffie met bewoners Hans, Theo, Hent en Frans, die uit alle windstreken in Duiven zijn

Jan Geerdink, vrijwilliger bij woonzorgcentrum Thuvine in Duiven

neergestreken voor nog een aantal mooie jaren van hun leven.

EHBO op Soestdijk

Terwijl Jan als een volleerd gastheer iedereen hartelijk groet en daarmee vrolijkheid in de zaal brengt, raak ik in gesprek met Hans. Hij is blind, heeft Parkinson en zit in een rolstoel, maar heeft nog een prima geheugen en gehoor en zijn levenslust nog niet verloren. Hans: “Ik heb 35 jaar EHBO, BHV en reanimatie gegeven, onder andere aan de marechaussees van Schiphol en Soestdijk.” Kleine wereld! Hans leert de andere mannen nieuwe spellen en met hulp van Jan wordt er ‘duizenden’ gespeeld, een spel met dobbelstenen. Die stenen liggen op tafel en volgens Jan vliegen die ook wel eens door de zaal. Maar ik merk aan alles dat de gezelligheid en absolute wil om het leven nog zo positief mogelijk te leven de zeker ook aanwezige pijn(tjes) naar de achtergrond laten verdwijnen. En de hulp en optimistische rol van Jan zijn daarbij onmiskenbaar.

Om 12.00 uur begeleidt Jan een aantal bewoners met rolstoel of rollator naar de lunchtafel. Ik mag ook aanschuiven

aan deze ‘mannentafel’ en lekkere broodjes zijn ons deel, terwijl de bewoners een warme stampot verorberen. Naast mij zit de op Goeree-Overflakkee geboren Wim, die nu dicht bij zijn kinderen woont en vol lof is over het huis en alles wat er wordt georganiseerd. Schuin tegenover mij zit Frans, 92 jaar oud: “Ik heb net met heimwee twee dagen carnaval op de Limburgse zender L1 zitten kijken.” Frans was in zijn goeie jaren een fanatiek sporter en toont daarvan trots de foto’s die hij op zijn rollator bij zich heeft liggen. Hij schrijft ook gedichten en ook die draagt hij bij zich. Ik mag ze lezen en er zelfs een stukje uit voorlezen, waarop Frans geëmotioneerd in gedachten teruggaat naar voorbije jaren. En die zijn er veel in deze omgeving.

Wereldse wijsheden

Ook Hent en Theo eten gestaag door, met soms enige ondersteuning terwijl grapjes en wereldse wijsheden over tafel gaan: ‘geld, je hoeft er niet in te zwemmen, maar pootje baden is wel lekker.’ De mannen kunnen het merkbaar goed met elkaar vinden. Frans merkt op dat twee doven en twee blinden het heel goed met elkaar kun-

nen vinden. Tussen de sterke verhalen door houdt Jan het gesprek soepel gaande. Daar zijn de mannen merkbaar blij mee. Frans: "Er wordt hier heel veel gezwegen..., behalve als Jan er is."

Amsterdam

In een hoek van de zaal, aan een apart tafeltje zit een mevrouw alleen. Jan kent haar en groet vriendelijk en ze zwaait terug. Jan geeft aan dat ze uit Amsterdam komt. Voor mij reden genoeg om even een praatje te gaan maken. "Wie ben u", vraagt zij als ik naast haar kniel. "Mijn naam is Henk, ik kom ook uit Amsterdam." Pas na een paar minuten volgt een reactie. "Amsterdam", zegt ze. Als ik haar vertel waar ik ben geboren, blijken we in dezelfde buurt te hebben gewoond. We delen enkele straatnamen, maar het gesprek blijft verwarrend en ze vertelt vooral meerdere keren hetzelfde.

Na haar te hebben bedankt voor het gesprek, eet ik bij de mannen mijn laatste broodje. Als een kwartiertje later de lunch ten einde loopt, zie ik de mevrouw uit Amsterdam opstaan en plotseling met haar rollator mijn kant op komen. Eenmaal naast mij begint ze spontaan 'Amsterdam, er is geen stad die ook maar even aan je tippen kan' te zingen. Uiteraard zing ik direct mee en samen weten we het lied tot een goed einde te brengen, tot groot plezier van alle overige bewoners. Hoe bijzonder, voor mij een kleine moeite en voor de bewoners blijkbaar groot plezier, schiet er door mijn hoofd. Praatje maken met alleenstaande ouderen, dat zouden meer mensen moeten doen. Na de lunch gaat Jan met Hans naar zijn appartement en zorgt dat hij daar comfortabel de middag kan doorbrengen met drinken, afstandsbediening en digitale voorleesboeken bij de hand. Onder de indruk rijd ik daarna naar het huis van Jan waar we ons gesprek voortzetten.

Voldoening

Jan is direct na zijn leeftijdsontslag bij Thuvine gaan werken. "Het leek mij hartstikke leuk en dat is het ook. Ik kwam direct op de afdeling van mensen met dementie. Dan was ik er om 09.00 uur en ging ik met ze wandelen. Hielp ze met het ontbijt, maar door

corona mocht dat toen tijdelijk niet meer. Nu help ik elke dinsdagmorgen op de gesloten afdeling en woensdag en donderdag ga ik 's middags wandelen met de bewoners van de open afdeling of we spelen spelletjes. Ook help ik met eten en breng ze daarna desgewenst naar hun kamer, dat ontlast de verpleging ook weer iets. Het geeft al ruim negen jaar veel voldoening. Ik ben er voor iedereen, maar doe vooral veel met Hans in verband met zijn beperkingen."

*Vroeger liep hij hard, wel tig-duizend kilometer
nu haalt hij amper nog de 100 meter*

*Ook voelt hij pijn en sleet in de gewrichten
dat knarst en kraakt, niets tegen uit te richten
Zijn geheugen wordt stil aan zo lek als een vergiet
daardoor onthoudt hij soms 'bepaalde' dingen niet
Daarentegen vergeet hij vroegere episoden graag
dan is zijn brein het liefste maar heel erg traag*

*Dan is het maar goed dat hij vergeet
Niet meer te denken aan geleden leed*

Frans

Rotziekte

Jan: "Mijn moeder kreeg op vrij jonge leeftijd alzheimer. Een rotziekte waarbij je haar langzaam verliest. Wij zaten toen voor de KMar in Duitsland en het was ruim drie uur rijden naar Almelo, waar mijn moeder woonde. Dan ga je niet even een bakje koffie doen. Daardoor kwam de zorg voor mijn moeder gedurende vele jaren op mijn broer neer. Dat is allemaal goed gegaan, maar daar heb ik mij altijd wel schuldig over gevoeld en heb mij toen voorge-

- nomen om na mijn FLO dit werk te gaan doen. Het moet wel een beetje in je zitten, maar het lukt nog steeds om een lach op hun gezicht te krijgen. Laatst was er een bewoner die op haar kamer een lamp kapot had. Dan help ik haar even met een nieuw lampje. Voor mij een kleine moeite en zij kon 's avonds eindelijk weer de krant lezen."

Honderd worden?

"Hent was vroeger vrachtwagenchauffeur. Die doe ik een groot plezier als ik hem even meeneem naar de autogarage hier vlakbij. Dan kan hij even auto's kijken en dat vindt hij prachtig. Hij heeft nogal eens moeite om zijn medicijnen in te nemen. Laatst dacht een verpleger hem te motiveren door aan te geven dat 'als hij zijn medicijnen niet nam, hij geen honderd zou worden'. Hents reactie was kort maar krachtig: 'Wie wil er nu honderd worden.' Om vervolgens wel zijn pilletjes in te nemen."

Kruis dat maar aan

Jan begon zijn werkzame leven als heftruckchauffeur, maar dat verdiende niet zoveel. "Ik moest eind 1977 als dienstplichtige in dienst bij de luchtmacht, in Nijmegen op de LIMOS. In salaris ging ik er meteen op vooruit. Bij de dienstplichtkeuring werd gevraagd of ik geen beroeps wilde worden bij de KMar. Politie voor de militairen. Nooit van gehoord, maar dat leek mij wel wat dus zei ik: 'Kras dat maar aan op het formulier'. Nooit spijt van gehad."

Koningin in zwemkleding

"Ik kwam op bij lichte 78-3, bij Willem Slootweg met onder andere Rienk Eekma en Rob Hetterscheid. Rob had het altijd over 'stelletje orangen' en hij wilde tijdens het tijgeren altijd drie sporen zien. Geweldige vent! Ik had toen een prima conditie dus de militaire opleiding was goed te doen. Het ging mis tijdens de rijopleiding. Ik scheurde bij een partijtje voetbal mijn kruisbanden en toen was ik de sjaak. Dat heeft mij vier maanden gekost. Ik heb de opleiding afgerond bij lichte 78-5 bij adjudant De Jong. Hierna ging ik naar Soestdijk. Juliana was toen nog koningin. Ik weet nog dat ik op een zaterdag tijdens een patrouille achter het paleis liep en Hare Majesteit net naar buiten kwam in zwemkleding met een handdoek. Ik heb toen snel de houding aangenomen, maar ze wenkte dat ik moest doorlopen. Dat ben ik nooit vergeten."

Na de wachtbrigade werd tukker Jan geplaatst bij Brigade Amsterdam (Robert Koch). Jan: "Dat betekende politiedienst en waardetransporten voor de Nederlandsche Bank begeleiden. Daarnaast het doen van kleine onderzoeken, bijvoorbeeld naar een nalatige ter opkomst en soms aanrijdingen of mishandelingen afhandelen. Op een keer waren zeven Deense militairen aangehouden die ik moest horen. Dat was prima verlopen, alleen had ik proces-verbaal in het Engels geschreven en daar was de afdelingscommandant niet zo blij mee."

Stoppen voor de stopstreep

Na zes jaar ging Jan met zijn gezin naar Duitsland, naar Brigade Mönchengladbach bij het NAVO-hoofdkwartier. Het leek een mogelijkheid om uiteindelijk een plaatsing in Twente te krijgen, want vanuit Duitsland terug naar Nederland zou dan een voorkeursplaatsing zijn. Alleen bleek die regeling later te zijn afgeschaft. Jan: "Wij met het gezin naar Duitsland. Met Willem Suurveld als commandant; wat een bijzonder mens was dat. Het was goed toeven in Duitsland, maar vergeleken met Amsterdam hadden we niet echt veel werk. Af en toe een aanrijding en schrijven voor niet stoppen voor een

stopstreep. Daar vond ik wel wat van, maar ja, er moesten wel proces-verbaal nummertjes komen, zo ging dat toen."

"Ons gezin beviel het uitstekend en ik kon eerst ook nog langer blijven, maar onze afdelingscommandant werd luitenant en er moesten daarom oppers bij en een wachtmeester weg. En ik zat er het langst. Ik kon naar SHAPE in België. Wij daar kijken met ons gezin, maar van het werk daar werd ik niet blij. Ik kon kiezen tussen Schiphol en Utrecht, maar ik wilde naar Twente. Dat ging mooi niet door. Voorkeursplaatsing was afgeschaft, dus maar de keuze gemaakt voor Brigade Utrecht. Weer politiewerk zoals verdovende middelen, gasten ophalen die niet opkwamen voor hun herhalingsoefening. Die brachten we naar Nieuwersluis. 's Nachts met de politie een café in met een heldere opdracht: je hoeft ze alleen maar naar buiten te meppen. Wereldtijd gehad daar."

Wietlucht

Na zijn tijd in Utrecht wilde Jan toch echt richting het oosten: "Ik had gesolliciteerd bij de Algemene Politiedienst (APD) van Brigade Arnhem, alleen wilde de afdelingscommandant mij als wachtmeester-specifiek op de parketgroep zetten en dat vond ik niet zo'n goed idee. Met steun van mijn chef in Utrecht en een collega die wilde ruilen, kwam dat toch goed. Opnieuw mooi werk. Ik weet nog dat we een keer naar een aanrijding moesten. Die hele auto stonk naar de wiet. Voordat we iets konden doen, kregen we bericht over de portofoon dat de districtsrecherche die auto onder observatie had. We moesten direct alles in beslag nemen. Dat werd een xtc-onderzoek waarmee we drie maanden zoet zijn geweest."

Bosnië

In 2003 is Jan op uitzending naar Bosnië geweest. "Samen met mijn buddy, Henk van Hooren. In zo'n half jaar met een aantal collega's liggen ook irritaties op de loer, maar samen met Henk was het goed te doen, Thuis ging het gelukkig ook allemaal goed." Na de uitzending werd Jan wijkagent in Schaarsbergen waarna Staf Den Haag voor een nieuwe carrièreswitch zorgde: je gaat

naar de Hogere Onderofficiersvorming. Jan weet het nog goed: "Na de HOOV zou ik naar de Recherche Schiphol, maar toen dat niet doorging, was er nog één plekje vrij: klassenbegeleider op het OTCKMar. Dat wilde ik helemaal niet, want ik vond mezelf helemaal geen leraar, maar ik had geen keus. En weet je, het bleek een prima werkplek. Op de tweede dag kreeg ik een map in mijn handen geduwd. Vanmiddag les verhoor. Na de les zeiden de leerlingen: 'Opper, u heeft het fantastisch verteld, maar mogen wij nu ook even wat zeggen.' Een tijdje later kon ik de didactische cursus volgen en ik had meer dan voldoende praktijkervaring. Ik gaf les in proces-verbaal, BPS (Bedrijfsprocessen Systeem waarin processen-verbaal worden opgesteld) en praktische lessen verhoor en plaats delict. Een geweldige leerschool, voor de leerlingen en voor mij."

Kort lontje

De werkdruk op het OTCKMar en Jans karakter zorgden ervoor dat hij een half jaartje thuis kwam te zitten. "Ik ben een pietje-precies en mijn ervaring lag in de praktijk. Voor het lesgeven moest ik weer van voren af aan beginnen en alles vragen. En extra lessen geven, in het weekend processen-verbaal nakijken, het ging maar door. Op enig moment was het even klaar en stuurde de dokter mij – ik had een veel te hoge bloeddruk – naar huis. Een vriend hield mij toen een spiegel voor. 'Jan, je hoeft niet altijd meteen ja te zeggen'."

Aan het eind van zijn loopbaan kon Jan bijna nog als adjudant naar Brigade Zevenaar. "Dat had ik geweldig gevonden, maar dat is door een misverstand helaas niet doorgegaan. Jammer, maar ik wilde op een prettige manier met FLO gaan, dus dan maar geen adjudant."

Begeleiding re-integratie leerlingen

Jan heeft na zijn leeftijdsontslag nog drie jaar voor twee dagen in de week gewerkt bij de KMar: op het OTCKMar voor de begeleiding van leerlingen die tijdelijk in het re-integratie peloton kwamen. "Toen ik daarvoor werd gebeld heb ik meteen ja gezegd en daar was ik graag langer mee doorgegaan."

2003, Bosnië, missie SFOR

Ik ben altijd wel een beetje verzorgend bezig geweest. Als de KMar niet was gelukt, was ik misschien wel de verpleging in gegaan."

Een van ons was er klaar mee en pakte zijn pioniersschep. 'Ik zal hem.' Die hebben we tegen moeten houden. Mooie tijd."

Hackney Diamonds

Thuis in Duiven mag Jan graag lezen; hij heeft kasten vol met stripboeken, maar ook Jan Wolkers ontbreekt niet. En er is de muziek. "Ik speel een beetje gitaar en luister heel graag naar blues en rockmuziek en dan vooral van de The Rolling Stones."

Het is het eerste moment tijdens het interview dat Jan geëmotioneerd naar woorden moet zoeken: "De muziek van de Stones raakt mij. Het is de manier van leven, tikkie rebels dat was ik vroeger zelf ook. Ik ben wel naar ruim veertig concerten geweest en laat er bijna alles voor in de steek. We woonden vroeger thuis met ons gezin – vader, moeder, broer, tante en oom met neven en nichtjes – in een verbouwde boerderij en daar klonken de Stones door de kamers. Van de nieuwste cd, Hackney Diamonds, heb ik zelfs drie verschillende versies, inclusief een limited edition."

"En weet je wat ik ook mooi vind: de aanstaande reünie van onze lichter. We zitten met de hele kamer in een appgroep en appen elke avond. De ouwe verhalen komen zo weer boven. Dat we tijdens de eerste opleiding terugkwamen van bivak en dan bij de poort nog een rondje extra moesten."

Jan Geerdink, een rasechte tukker uit Mariaparochie. Hij klets je de oren van je kop, maar heeft een heel klein hartje. Jan is er wat mij betreft ook een van een limited edition.

Van Jan Geerdink ontving de redactie het bericht dat de heer Hent Peters helaas op 25 april jl. is overleden, enkele dagen voor zijn 96e verjaardag.

“Een lichaam identificeren kan je maar één keer goed doen”

Aardbevingen, vliegtuigcrashes en andere rampen met dodelijke slachtoffers: als medewerker Tactische Identificatie Ante Mortem (vóór de dood) van het Landelijk Team Forensische Opsporing heeft adjudant KMar Erik van den Bos de taak te helpen slachtoffers te identificeren. Dat deed hij jaren terug bij de ramp met de MH17 en vorig jaar mei bij een vliegtuigongeluk met drie slachtoffers in Kroatië. “Je moet het voor nabestaanden vooral niet mooier maken dan het is. Ik moet uitleggen dat ze óf een lichaam terugkrijgen, óf een aantal delen, óf kleine stukjes.”

Je bent bij het team medewerker Tactische Identificatie Ante Mortem. Wat houdt dat precies in?

“In Kroatië stortte in mei van dit jaar een Nederlands sportvliegtuigje neer waarbij alle drie de inzittenden om het leven kwamen. Wij gaan dan in koppels naar de nabestaande(n), in dit geval de weduwe. Daar maken we een ante mortem-dossier op, door informatie over de overledene op te vragen. Dus hoe zag deze er bij leven en welzijn uit. Wat was zijn of haar gewicht, lengte, kleur ogen, eventuele tatoeages en noem maar op. Ook nemen we DNA af van directe familie en vragen we tandartsgegevens op.”

“Alles wat we verzameld hadden, ging in een dossier en toen dat compleet

was, ging het Kroatische post mortem-team ermee aan de slag. Dat team maakte na het ongeluk ter plekke een dossier van de slachtoffers op. Denk aan het noteren van uiterlijke kenmerken en verzamelen van DNA- en gebitsgegevens. Beide dossiers werden vergeleken in een computersysteem, om al dan niet op een positieve match uit te komen. Vervolgens heeft een expert er nog naar gekeken om er een definitieve klap op te geven. We werken heel secuur, want een lichaam identificeren en teruggeven aan de familie kan maar één keer. Als je daarmee in de fout gaat, komt het nooit meer goed.”

Weet je nog wanneer je te horen kreeg over het neergestorte vliegtuig in Kroatië en dat je ermee aan de slag kon?

“Het vliegtuigje stortte op zaterdag neer en werd in de loop van de avond gevonden. Dat nieuws had ik al meegemaakt, maar de maandag erop hoorde ik dat het Landelijk Team Forensische Opsporing (LTFO) het op zou pakken. Dus nam ik contact op met mijn collega bij de politie en als team stemden we af wie wat zou gaan doen. Vervolgens vormden we drie koppels – een per slachtoffer – en namen we contact op met de nabestaanden om uit te leggen wie we zijn en wat we doen. De dag erna, dinsdag, zaten we al bij de weduwe.”

bron: KMarMagazine 2023-09
tekst: Michael Simon
foto's: Herman Zolderland

Waarom worden jullie ingeschakeld bij een ongeluk van een privévliegtuigje?

"Het toestel was op een berghelling neergestort en in brand gevlogen. Daardoor waren de lichamen niet meer herkenbaar en moest identificatie plaatsvinden via het gebit en DNA. Daarom zijn wij ingeschakeld. Waren de lichamen nog intact geweest, dan was de kans groot dat ze 'gewoon' naar Nederland gerepatriëerd zouden worden. Zonder dat er iemand van ons aan te pas zou zijn gekomen."

Zo vlak na het ongeluk op gesprek bij een nabestaande is geen gemakkelijke opgave

"Er zijn dingen die je kan voorbereiden. Ik zeg bijvoorbeeld nooit 'goedemiddag' als ik bij nabestaanden aan de deur kom. Het is voor hen geen 'goede middag', zij zijn net iemand verloren. Ik zal ook nooit tijdens een emotioneel betoog zeggen: 'Ik begrijp je.' Ik heb nooit iemand verloren tijdens een vliegtuigongeluk, ik begrijp niet hoe dat voelt. Wat ik echter nooit kan oefenen: hoe iemand eraan toe is of zal reageren. Boos, verdrietig, in shock; dat kan van alles zijn. Ik had ooit iemand die heel zakelijk reageerde, dat was heel prettig werken. Maar hoe iemand ook reageert, het is aan ons om daar professioneel mee om te gaan. Uiteindelijk horen nabestaanden van mij of ze een lichaam terugkrijgen, óf delen ervan, óf in kleine stukjes. Dat klinkt hard, maar ons enige doel is om nabestaanden zo goed als het kan, op een fatsoenlijke manier afscheid te laten nemen van hun geliefden."

Bouw je tijdens zo'n emotioneel proces geen band op met nabestaanden? Of kun je dat strikt scheiden?

"Natuurlijk raakt het je, maar het is wel zaak om gepaste afstand te bewaren. Als er echt heel veel emoties bij komen kijken, verwijzen wij mensen door naar de huisarts, slachtofferhulp of bijvoorbeeld een geestelijk verzorger. Ik ben niet opgeleid om hulpverlener te zijn. Mijn taak is uitleggen hoe de zaak er voor staat, wat wij doen en om het onderzoek uit te voeren. Zo kwamen er

van het vliegtuigongeluk in Kroatië foto's binnen van bezittingen en sieraden die ze gevonden hadden. Daarmee ga ik dan naar de weduwe, of ik e-mail dat. Ik ben zeker ook empathisch en begripvol naar nabestaanden toe, maar het is belangrijk ook zakelijk te blijven. Dat voorkomt onder meer dat je dingen gaat beloven die je niet waar kan maken of dat dingen mooier gemaakt worden dan ze zijn. Bovendien: op het moment dat ik van mijn leidinggevende hoor dat het onderzoek is afgerond en dat wij klaar zijn, rond ik het contact ook af."

Gaat dat in praktijk ook zo makkelijk? Klaar en door?

"We houden een exitgesprek waarbij ik dit uitleg. Ook verwijder ik alle contactgegevens uit mijn telefoon en geef nog de nodige informatie, bijvoorbeeld waar ze terecht kunnen als ze nog vragen hebben. Maar daarna moet het voor mij ook klaar zijn. Het lijkt me niet wenselijk, noch professioneel dat als je, nadat de zaak afgesloten is, nog contact houdt en een soort van 'kennissen' wordt. Laatst reed ik wel langs een woonplaats van een van de nabestaanden van MH17 die ik heb bijgestaan. Toen schoot het wel even door mijn hoofd 'oh ja, hier woont die en die.' Maar meer dan dat is het niet."

Landelijk Team Forensische Opsporing

Het LTFO is een multidisciplinair team dat onder leiding van de politie valt. Medewerkers zijn afkomstig van politie, marechaussee en andere defensieonderdelen. Daarnaast zijn er ook burgers actief als begrafenisondernemers, brandweerlieden en een patholoog. Die gecombineerde expertise wordt ingezet met als doel bij grote rampen, als aardbevingen, overstromingen en vliegtuigrampen een identificatieproces uit te voeren.

Wat is je het meest bijgebleven van deze zaak?

"Dan toch wel het verdriet van zo'n weduwe. Haar hele wereld is ingestort. Ze hadden samen een stabiel leven, plannen voor de toekomst en dat is helemaal weg."

Dat grijpt jou als persoon ook aan?

"Wij gaan aan de ene kant heel zakelijk te werk, maar emotie zit er altijd bij. Die kun je er niet los van zien. Nooit."

De mislukte kraak

Deel 66 uit de serie 'De onbekende helden van 1940-1945'
 Door: Henk G. Westland, luitenant-kolonel b.d.

Marechaussee Vonk aan de grens bij Oldenzaal

Gijs Vonk, spoorwegerchercheur en daarvoor marechaussee, maakt deel uit van een knokploeg in Driebergen. Hij en een vriend krijgen opdracht het huis van een gevluchte NSB'er te 'kraken', maar dat loopt faliekant verkeerd af.

Gijs Vonk (21), na de capitulatie eervol ontslagen als vrijwillig dienend korporaal bij het 3e Regiment Genietroepen, verbindt zich medio augustus 1940 voor zes jaar als marechaussee te voet aan de 3e Divisie Marechaussee en komt op in Arnhem. Na een basisopleiding, waarschijnlijk bij Eskadron Zwolle gelegerd te Hattem, is hij per 8 november 1940 werkzaam bij Brigade Oldenzaal.

Gijs wil graag meer in de buurt van zijn huisadres werken, zodat hij zijn moeder kan ondersteunen. In het blad 'De Marechaussee' van 15 maart 1941 plaatst hij een oproep om met een

collega uit de omgeving Amersfoort of Utrecht van standplaats te ruilen. Dat lukt min of meer wanneer hij per 1 mei 1941 ruilt met een collega van Brigade Harderwijk. Begin maart 1942 is Arnhem zijn volgende standplaats en wel bij het 2e peloton van Eskadron Arnhem, gelegerd aan het Eusebiusplein. Echter, twee maanden later brengt een volgende plaatsing hem verder van huis, nu zuidelijker naar Nederasselt gelegen aan de Maas nabij Grave.

Recherchedienst Nederlandsche Spoorwegen

Marechaussee Vonk solliciteert bij de Nederlandsche Spoorwegen, wordt

Gijsbert Vonk wordt geboren op 14 mei 1919 te Driebergen als zoon van een landarbeider. Gijs is het derde kind in een Nederlands-hervormd gezin; hij groeit op met zijn zes broers en zusters in de gemeente Driebergen, in 1931 gemeente Driebergen-Rijsenburg geheten. Gijs slaagt voor mulo-A, behaalt een diploma boekhouden en gaat werken als kantoorbediende. Het gezin wordt zwaar geraakt wanneer op 1 juli 1939 vader Vonk op 48-jarige leeftijd komt te overlijden.

Begin november 1938 verbindt Gijs zich voor zes jaar bij het 1e Regiment Genietroepen (pioniers) als vrijwilliger voor landmacht en krijgt zijn opleiding in de Utrechtse Kromhoutkazerne. Wanneer de regering op 28 augustus 1939 de algemene mobilisatie afkondigt, verlaten de eenheden hun kazernes en vertrekken naar hun oorlogsopstellingen. Soldaat Vonk wordt op 7 oktober bevorderd tot korporaal. Op 13 januari 1940 wordt hij overgeplaatst naar het 1e bataljon van het 3e Regiment Genietroepen (verlichtingstroepen). Dit regiment bedient zoeklicht- en luisterinstallaties voor het verlichten van het gevechtsterrein en het opsporen van lucht- en zeedoelen. In de meidagen van 1940 is het regiment opgedeeld in 42 secties en hoofdzakelijk ingezet bij de luchtverdediging. Waar korporaal Vonk is ingezet tegen de Duitse troepen, is niet bekend. Bij de demobilisatie van het Nederlandse leger wordt hij op 15 juli 1940 eervol ontslagen uit de vrijwillige militaire dienst onder toekenning van wachtgeld.

aangenomen en krijgt op zijn verzoek per 15 juli 1942 eervol ontslag bij de Marechaussee. Gijs wordt aangesteld als assistent-rechercheur bij de Recherchedienst, afdeling goederenvervoer. Zijn standplaats wordt Driebergen, het spoorwegstation aan de lijn Arnhem-Utrecht; hij kan nu weer thuis wonen aan de Arnhemse Bovenweg 67.

De rekerchedienst van de Spoorwegen, gevestigd in het hoofdgebouw te Utrecht, is niet ingesteld op de toegenomen werkzaamheden die de bezettingsperiode met zich meebrengt. Door het grotendeels wegvallen – voornamelijk door het gebrek aan benzine – van het particuliere auto- en goederenvervoer, is het vervoer per trein sterk toegenomen. Mede door de toenemende schaarste nemen ook diefstal en vermissingen toe. Met instemming van de Duitse autoriteiten wordt in september 1943 de Spoorweg Recherche- en Bewakingsdienst ingesteld. Die moet per bewakingsgroep patrouilleren in alle voor het publiek toegankelijke ruimten, in de goederenloodsen en op het gehele emplacement, alsmede het bewaken van goederenwagons en toezicht houden bij het laden en lossen van distributiegoederen als schoenen, tabak en levensmiddelen. De rechercheurs werken in drieploegendienst. Gijs Vonk werkt nu dus bij de Bewakingsgroep Driebergen.

In 1943 sluit Gijs zich aan bij de Knokploeg (KP) Driebergen. Zijn functie bij de spoorwegrecherche komt goed van pas bij illegale activiteiten. Het vervoeren van gezochte personen en illegale goederen in een door hem verzegelde treinwagon wordt dan een veilige reis-mogelijkheid.

Op 4 september 1944 roept Radio Oranje op over te gaan tot sabotage. Als commandant van een sabotagegroep neemt Gijs met zijn ploeg deel aan de opgedragen spoorweg- en weg-sabotage.

Na de oprichting van de 'Nederlandse Binnenlandse Strijdkrachten' (NBS of BS), formeel opgericht op 5 september 1944, maakt Gijs deel uit van het Strijdend Gedeelte (SG), gewest 8, plaatselijk commando Driebergen.

Spoorwegstaking

Op 17 september 1944 roept de Nederlandse regering in Londen via Radio Oranje op tot een algehele spoorwegstaking. Dertigduizend personeelsleden van de Nederlandse Spoorwegen geven hieraan gehoor en duiken de eerste tijd onder. Het Nederlandse treinverkeer komt stil te liggen.

Deze spoorwegstaking valt samen met het geallieerde offensief Operatie Market Garden. Door de staking zouden de Duitsers hun militaire materieel en troepen niet op tijd kunnen verplaatsen, zo is het idee. Helaas laat de bevrijding van geheel Nederland nog maanden op zich wachten en zetten de Duitsers eigen spoorwegmaterieel en -personeel in.

'Kraak' huis van gevluchte NSB'er

Eerder in een radiotoespraak op 5 september meldt premier Gerbrandy dat de geallieerden de Nederlandse grens hebben overschreden, hetgeen overigens niet juist blijkt te zijn. Nederlanders raken in een bevrijdingsroes en collaborateurs vluchten in paniek massaal weg uit Nederland. Een gebeurtenis die later bekend is geworden als 'Dolle Dinsdag'.

De voedselschaarste wordt steeds nijpender en ook kleding en schoeisel zijn dringend nodig. Gijs en de in Driebergen bij familie ondergedoken kantoorbediende Joop Groenhuijse uit Utrecht krijgen opdracht uit het huis van een gevluchte NSB'er de daar hopelijk nog aanwezige levensmiddelen, kleding en

schoeisel te halen. Omdat de bewoner ook lid was van het hoofdbestuur van de NSB, hoopt men ook belangrijke papieren over de NSB te vinden.

Op zich een niet zo'n moeilijke opdracht en in de avond van 15 februari 1945 gaan beide mannen op pad naar de bewuste woning aan de Arnhemse Bovenweg. Echter, de 'kraak' loopt toch verkeerd af. Iemand heeft gemerkt dat er iets in de woning gaande is en waarschuwt de Duitse instanties. Een patrouille van de *Feldgendarmarie* gaat er op af. Op het moment dat Gijs en Joop het huis verlaten, wordt er geschoten. Joop wordt meteen dodelijk getroffen, Gijs krijgt een schotwond in zijn buik en blijkt zwaargewond.

Op een fietsbrancard wordt Gijs naar het ziekenhuis in Zeist gebracht, waar hij vijf weken later op 23 maart aan de gevolgen van zijn verwonding overlijdt. Joop Groenhuijse en Gijs Vonk zijn op 23 februari respectievelijk 28 maart begraven op de Nieuwe Algemene Begraafplaats te Driebergen. In 1946 zijn hun resten overgebracht naar op deze begraafplaats ingerichte eregraven.

De namen van Johannes Groenhuijse en Gijsbert Vonk staan op het verzetmonument in het park De Wildbaan te Driebergen. In NS-station Driebergen-Zeist hangt een plaquette met de tekst '1940-1945 Ter nagedachtenis aan den gevallen Gijsbert Vonk'.

Joop Groenhuijse

Driebergen, verzetmonument

foto: Henk G. Westland

“Het heeft Zijne Majesteit de Koning behaagd u te benoemen tot...”

Met deze bekende zin werden 3372 Nederlanders die zich bijzonder verdienstelijk hebben gemaakt voor de samenleving, op 26 april verrast door hun burgemeester met een Koninklijke onderscheiding. De namen van de gedecoreerden verschenen die dag in de speciale editie van de Staatscourant. In de lijst van gedecoreerden staan dit jaar – voor zover bekend bij de redactie – drie SMC'ers. Wij feliciteren onze gedecoreerden van harte.

De heer M. Theeboom Ridder in de Orde van Oranje-Nassau

Michel Theeboom is werkzaam – tot zijn aanstaande pensionering in september – als hoofdinspecteur bij de Nationale Politie. Kortgeleden verhuisd van Den Haag naar Apeldoorn ontving hij de onderscheiding uit handen van burgemeester Ton Heerts van de gemeente Apeldoorn.

Sinds 2012 is hij voorzitter van het 'Joods Politie Netwerk' (JPN) Den Haag en vanaf 2015 medevoorzitter van het landelijk JPN. Hij werkte aan een educatiefilm voor de politie over hoe om te gaan met discriminatie en in het bijzonder antisemitisme en aan het voorlichtingsboekje 'Jodendom en antisemitisme in Nederland'. Hij onderhoudt contact met instanties zoals het Centraal Joods Overleg over hoe de bestrijding van antisemitisme geborgd kan worden binnen de politieorganisatie.

Bij de Nationale Politie is hij lid van 'Netwerk Divers Vakmanschap en Bondgenoten' en vanaf 2018 teamleider bij de Landelijke Eenheid. Hij zet zich in voor de verbinding met de Joodse gemeenschap en voor meer diversi-

foto: Maarten Sprangh

teit binnen de politie. Verder is hij lid van het 'Anne Frank Huis politieteam', lid van de cliëntenraad bij het Joods woonzorgcentrum 'Mr. L.E. Visserhuis' te Den Haag en bestuurslid van 'Stichting Joods Erfgoed Den Haag'.

Zijn loopbaan startte Michel bij het Gevangeniswezen in Scheveningen, maar al gauw wilde hij naar de politie. Als dienstplichtige was de keuze voor de KMar dan ook snel gemaakt (lichting 77-5, mar2 bij 11 Maresk te Schaarsbergen). Omdat overstappen naar de beroeps KMar destijds niet mogelijk was met een havo-diploma op zak, ging hij naar de politie school van de Haagse gemeentepolitie, waar hij tien jaar diende. Hierna volgden negen jaar bij de Spoorwegpolitie in Amsterdam en Den Haag. In 1996 keerde Michel terug naar de reguliere politie, bij de regiopolitie Haaglanden. Na de reorganisatie in 2013 werd hij teamchef Bewaken en Beveiligen in Den Haag en in 2017 ging hij als projectleider naar de Dienst Koninklijke en Diplomatieke Beveiliging. Daar werd tot zijn genoegen nauw samengewerkt met de KMar.

De heer P. van Dijk Lid in de Orde van Oranje-Nassau

Peter van Dijk ontving zijn Koninklijke onderscheiding uit handen van burgemeester Patrick van der Giessen van de gemeente Hendrik-Ido-Ambacht. Dit

gebeurde onder het toezien oog van de voormalig burgemeester van Ridderkerk, mevrouw Anny Attema. Zij had de aanvraag voor de onderscheiding persoonlijk en namens de gemeente Ridderkerk ondersteund.

Peter was sinds 1990 bestuurslid van de 'Jeugdwieler tour 3x2 Ridderkerk' en is ruim twintig jaar tot 2023 voorzitter geweest. Onder zijn leiding, samen met alle vrijwilligers, is 3x2 een in de regio bekend en gewaardeerd evenement voor kinderen in de leeftijd van 9-16 jaar.

Naast vrijwilliger bij 3x2 was hij jaren bestuurslid van 'Stichting Evenementen Ridderkerk' en blies de avond4daagse Ridderkerk nieuw leven in. Ook de truckersrit Ridderkerk van 'Stichting Help Eens Een Handje' ondersteunde hij als vrijwilliger. Naast vrijwilligerswerk in

foto: Cees van Meerten

Ridderkerk zat hij in diverse commissies van deskundigen van het CBR en was hij o.a. lid van de Raad van Advies van het 'Scheepvaart- en Transport College'. Momenteel is Peter voorzitter van 'Stichting Verkeersregelaar Hendrik-Ido-Ambacht'.

Bij de KMar (75-4 dienstplichtig, 75-5 beroeps) werkte Peter bij de brigades Soestdijk, Brielle en Gouda. Hij stapte over naar de gemeentepolitie Ridderkerk, later Rotterdam-Rijnmond. Zijn grote passie is kennisoverdracht. Na de politie is hij gaan werken bij een grote landelijke transportopleider en was nog aansluitend twintig jaar directielid van een middelgroot transportbedrijf. Als gepensioneerde is hij aan de slag gegaan bij een verkeersschool gevestigd in Rotterdam en Drechtsteden.

Luitenant-kolonel b.d. F.J. Haast Lid in de Orde van Oranje-Nassau

Eric Haast kreeg de Koninklijke onderscheiding opgespeld door waarnemend burgemeester van de gemeente Dongen, Marnix Bakermans, tijdens een feestelijke bijeenkomst in de mess van het Militair Complex Dongen. Met een smoes – een vergadering met de veteranenvereniging Dongen en Paresto in verband met een evenement – was hij daar naar toe gelokt. Eric's dochter Kimberly stond te stralen; zij had de aanvraag voor vaders onderscheiding verzorgd.

Eric Haast met dochter Kimberly

Sinds 1978 was Eric afdelingbestuurder bij de Landelijke Korporaals Vereniging, later werd hij districtsvoorzitter. Daarnaast is hij voorzitter geweest van 'Vereniging van Eigenaars Europaplein' in de periode 2012 tot en met 2022, vanaf 2015 was hij tevens de beheerder. Sinds 2016 is hij vrijwilliger ceremonieel bij de Stichting Marechaussee Contact. Van 'Vereniging Militairen Veteranen Dongen' is Eric sinds vier jaar de penningmeester. Daarnaast is hij medeorganisator van '75 jaar bevrijding Dongen', sinds 2020 vrijwilliger bij 'Veteranen Search Team' en bestuurslid van gezelligheidskoor 'Dongens Levenslied'.

Bij lichte 77-5 kwam Eric op als dienstplichtig marechaussee. Hij wilde beroeps worden, maar vanwege een bril kon dat toen niet. Bij de Koninklijke Landmacht heeft hij tien jaar als rijinstrucuur gewerkt. In 1988 ging hij naar de KMS en werd onderofficier. In 1993 keerde hij terug bij de KMar in een operationele functie. Daarna legde hij zich toe op personeelszaken en ging studeren: mbo, hbo, master en in 2000 naar de KMA. Als officier vervulde hij diverse functies binnen het personele functiegebied en ging in 2016 als luitenant-kolonel met leeftijdsontslag. Nu is hij als burger werkzaam bij de Taskforce Ukraine.

Wij zoeken een redacteur voor Marechaussee Contact

Wil je graag betrokken blijven bij de Koninklijke Marechaussee? Lijkt het je leuk artikelen te schrijven over de KMar van vroeger, van nu en van de toekomst?

Wil je helpen ons tijdschrift Marechaussee Contact kwalitatief zo goed mogelijk op de mat bij de lezers te krijgen? Heb je tijd om hier enkele dagen per maand mee bezig te zijn? Zelf schrijven, jouw bijdrage te leveren en feedback te geven tijdens redactievergaderingen? Ben je (oud-) marechaussee (dienstplichtig, beroeps, reservist) of heb je juist interesse om hierover te gaan schrijven?

Steekwoorden hierbij zijn: communicatief en creatief, een luisterend oor, je inleven en vragen stellen. Je houdt en-

kele malen per jaar een interview en/of verdiept je in een marechaussee gerelateerd onderwerp. Daarvan maak je een lezenswaardige tekst. Onze eindredacteuren zetten daarna de puntjes op de i. Als illustratie van de tekst zorg je voor passende foto's van goede kwaliteit. Zes keer per jaar is er een redactievergadering. Je ontvangt een bescheiden maandelijkse onkosten tegemoetkoming en een reiskostenvergoeding.

We nodigen je graag uit ons redactieteam te versterken en Marechaussee Contact de komende jaren samen te stellen. Heb je interesse of wil je meer informatie: mail naar redactie@marechausseecontact.nl.

SMC bezoekt museum 'Bevrijdende Vleugels'

Onze altijd actieve reünievereniging heeft dit jaar op 23 april een bezoek georganiseerd aan het museum Bevrijdende Vleugels te Best. Dit museum presenteert zich als "de WW2 Airborne Experience van Brabant" waar de tijd van bezetting, bevrijding en nog veel meer wordt herbeleefd. | Door: Willem Geense

Gestart als een particuliere verzameling van voornamelijk militaire voertuigen is het uitgegroeid tot een groot museum met voertuigen, vliegtuigen, diorama's, foto's en wapens die daadwerkelijk gebruikt zijn tijdens Operatie Market Garden. Dit alles uitstekend ondergebracht in een voormalig mobilisatie-complex.

Zo wijd de wereld strekt?

De voorzitter van onze reünievereniging, Gerrit Reloe, heette om 11.00 uur de aanwezigen van harte welkom in zaal Tuinhuys van Brasserie 't Boshuys. Op de verstrekte deelnemerslijst telde ik 69 namen en dan zie je ook waar een ieder vandaan is gekomen. Vorig jaar zag ik nauwelijks een buitenlands adres, maar nu zag ik uiteenlopende plaatsen als La Croix Valmer (Frankrijk), Céroux-Mousty (België) met als uitspringer Sao

Joao do Estoril in Portugal. De SMC'er die daar woonachtig is, stond aangeduid als "pater M.C.M. van Hooff". Tijd om met hem nader kennis te maken.

Lunch, museum en pater Van Hooff

Na de goede lunch werd het tijd het museum te gaan bezoeken en dat bleek zéér de moeite waard te zijn. Tegenwoordig worden niet alleen de geallieerde bevrijders in beeld gebracht, maar ook aan de Duitse bezetters en de NSB wordt aandacht besteed.

Tijdens mijn zwerftocht door het museum trof ik SMC'er én pater Marcus van Hooff bij de bibliotheek van het museum, want bij boeken ligt toch zijn grote belangstelling. Marcus, geboren in Sambeek, is van de lichtung 65-6 en heeft zich destijds bij het Wapen aangemeld na zachte drang van zijn vader

die zelf ook marechaussee was. Na zijn contractperiode van zes jaar stapte hij over naar het burgerleven en begon al snel aan een studie theologie in Tilburg. Na zijn priesterwijding in 1978 vertrok Marcus naar Mozambique in Afrika voor zendingswerk, maar ook om te werken als docent sociale wetenschappen. Dat werk doet hij nog steeds in voormalige Portugese kolonies in Afrika; na dit jaar recuperatieverlof in Nederland gaat hij weer terug naar Afrika.

Na het boeiende bezoek keerden de SMC'ers terug naar de Brasserie voor een afsluitend gezellig samenzijn. Zoals je kunt verwachten in Best werd dit een goed verzorgd en gezellig Brabants uurtje. De Reüniecommissie MC mag weer terugkijken op een geslaagde middag en daar was iedereen het roerend mee eens.

Ontmoeting met een bevrijder; het vertrouwde marechaussee-uniform weer uit de kast gehaald

Marcus van Hooff, oud-marechaussee en al 40 jaar pater

Wederom welkom in Badhoevedorp

| Door: Jan Gaasbeek

Na de geslaagde bijeenkomst op 23 april jl. in het museum Bevrijdende Vleugels in Best vindt een maand later, op 24 mei, alweer de SMC-contactmiddag Badhoevedorp in de Koningin Máximakazerne plaats.

Ja, wederom in Badhoevedorp! Een jaarlijks terugkerende bijeenkomst waar velen naar uitkijken mede door de steeds weer gastvrije ontvangst, goede presentaties en verzorging. Onder de 49 deelnemers zijn deze keer veel nieuwe gezichten. Een goed teken!

Bij de halte van buslijn 185 – bestemming Justitieel Complex, halte Koninklijke Marechaussee – vinden de eerste begroetingen plaats. Nieuwsgierig gadeslagen door jonge KMar-functiearissen die na hun dienst op de luchthaven met deze buslijn terugkeren naar de kazerne. Ze hebben al snel door wat er gaande is en raken met ons in gesprek. Het valt op dat SMC bij hen niet bekend is. Uiteraard geven we tekst en uitleg, en wijzen op de mogelijkheid SMC'er te worden.

De deelnemers worden vanaf 13.15 uur ontvangen in de bar van de kazerne alwaar koffie/thee en petitfours gereed staan. Gerrit Reloe, voorzitter van de Reünievereniging Marechaussee Contact, heet iedereen welkom en licht het programma toe.

Presentatie

De KMar werkt op Schiphol nauw samen met de partners Douane, Fiscale Inlichtingen en Opsporingsdienst (FIOD) en Openbaar Ministerie (OM) om ondermijnende criminaliteit aan te pakken. Denk hierbij aan onderzoek naar geld- en drugsstromen.

De rechercheurs Tamer en Mitchel, werkzaam bij het Team Samenwerkingsverband Liquide Middelen Schiphol van Brigade Recherche, verzorgen voor ons een presentatie. Dit team kent tien formatieplaatsen en verricht dertig tot veertig onderzoeken per jaar in verband met geconstateerde feiten/misdrijven op Luchthaven Schiphol. Soms verlenen zij ook assistentie elders

in het land. Hun presentatie met als titel 'Samenwerkingsverband Liquide Middelen, het begint bij geld...' begint met uitleg van het begrip *Money Laundering*. Witwassen is letterlijk afgeleid van het wassen van kleding. De Amerikaanse maffiabaas Al Capone zocht in de jaren twintig naar een manier om zijn winsten uit onder meer de illegale verkoop van drank tijdens de drooglegging legaal te maken. Hij verdiende daar veel geld mee. Dat illegaal verdiende geld moest echter wel gelegaliseerd worden. Dat deed hij via opgekochte wasserettes. Contant geld werd via deze wasserettes in de boekhouding verwerkt en op die manier witgewassen.

Uitvoerig wordt stilgestaan bij fasen van het witwassen: de plaatsingsfase (ophalen/vervoeren en storten van geld), de versluieringsfase (verhullen en omzeilen) en de integratiefase (uitgeven, vruchten/baten). Daarnaast komen witwasfenomenen aan bod zoals contant geld, goud en luxe horloges, het opsporingsonderzoek samen met

andere diensten en het afpakken door de jaren heen (kleding, goud, grote sommen geld, voertuigen etc.). Veel interessante informatie die bij de nieuwsgierige toehoorders natuurlijk vragen oproepen, welke door Tamer en Mitchel vakkundig worden beantwoord.

Alles overziend een zeer interessante presentatie; beide rechercheurs worden door Gerrit Reloe hartelijk bedankt.

Gezellig samenzijn

Leuk om te zien hoe de deelnemers na de presentatie onder elkaar verblijven en wetenswaardigheden uitwisselen waarbij natuurlijk ook weer oude koeien uit de sloot worden gehaald. Er wordt genoten van een borrel of andere drankjes en van lekkere hapjes die geserveerd worden. De middag wordt afgesloten met het uitstekend verzorgde 'Authentiek Buffet Semarang'! Een zeer geslaagde bijeenkomst waarbij ook een woord van dank op zijn plaats is voor het Paresto-team en de leiding van de kazerne voor de geboden gastvrijheid.

foto's: Jan Gaasbeek

Mijn eerste sigaar

In de jaren 1957-1958 was ik als marechaussee der 2e klasse geplaatst in Grave, bij een kleine garnizoensbrigade onder commando van opperwachtmeester F.A.M. Timmermans. Ja, familie van de bekende 'Frenske' en de vader van de latere kolonel der Koninklijke Marechaussee Jan Timmermans. De brigade bestond verder uit de wachtmeesters Gerard Kloppenburg en Rins van den Hurk, en uiteraard enkele marechaussees waaronder Jan Derksen, Max Blomsma en Sane de Boer.

In het bewakingsgebied van de brigade bevonden zich enkele militaire objecten zoals de Generaal de Bonskazerne met onder andere 124 Zware Transportcompagnie van de Aan- en Afvoertroepen (AAT), een springterrein van de Genie bij Reek en enkele mobilisatiecomplexen.

Zwaar verkeersongeval

Op een dag kregen we een melding dat op een berucht kruispunt in de gemeente Oss zich een ernstig verkeersongeval had voorgedaan tussen een zware (DAF) truck van genoemde compagnie en een personenauto. De bestuurder van de personenauto was daarbij zwaar gewond geraakt en overgebracht naar het Sint Anna Ziekenhuis in Oss, waar hij kort na aankomst was overleden. Kwam dit overlijden nu door de ziekte waaraan deze persoon leed of

was het een gevolg van de ernstige verwondingen opgelopen bij de aanrijding?

Om dit te kunnen vaststellen was besloten een gerechtelijke obductie uit te voeren. Deze zou in het ziekenhuis van Oss worden uitgevoerd door patholoog-anatoom dr. J. Zeldenrust, vergezeld door een assistent. Zelf was ik aangewezen om op te schrijven wat dr. Zeldenrust over zijn bevindingen dicteerde. Daarnaast waren ook nog aanwezig een collega van de brigade en de commandant van District Nijmegen, kapitein J. (Janus) de Wit. Hij wilde kennelijk ook eens een gerechtelijke lijkschouwing bijwonen.

Blauwe voet

De daarvoor bestemde ruimte in het ziekenhuis was klein en spartaans ingericht. De daar aanwezige snijtafel bleek te kort voor het slachtoffer. De man was om en nabij twee meter lang zodat zijn linker onderbeen moest steunen op het klaptafeltje waaraan ik moest schrijven. Tijdens het maken van de aantekeningen had ik dus continu uitzicht op de inmiddels blauw geworden voet.

Overigens was het die dag extreem warm en windstil, en zo werd het al met al een zweterige bedoening in deze krappe ruimte met niet meer ventilatie dan een openstaande deur naar de tuin van het ziekenhuis.

Na enig onderzoek van onder andere de schedel werd besloten de buikholte van het slachtoffer te openen. Even later bleek echter dat de ingewanden wel onder hoge druk stonden. Dokter Zeldenrust opende met een scalpel via enkele sneden de buik waarna de ingewanden ver boven het lichaam uitpuilden en de ruimte zich vulde met een onbeschrijfbaar penetrante geur.

Gelukkig had kapitein De Wit daarvoor een remedie. Uit zijn aktetas haalde hij een doos dikke sigaren en presenteerde alle aanwezigen een sigaar. Ook de niet-rokers staken die sigaar op; alles beter dan die geur. En zo rookte ook ik die dag mijn eerste sigaar.

Boerenkool

Na afloop haastten we ons terug naar de brigade in Grave. Daar aangekomen was het inmiddels nagenoeg etenstijd en gingen we naar ons kosthuis bij de familie Van Kuppeveld, een melkslijter in het oude nu niet meer bestaande deel van Grave.

De maaltijd van die dag kan ik mij nog heel goed herinneren: een goede hap stampot boerenkool. Met zo'n glimmende worst, weet je wel? Kun je je dat voorstellen? Ik griezelde eerst wel even bij de aanblik daarvan, maar we hebben het ons daarna toch lekker laten smaken. Dat dan weer wel!

1991, Amsterdam

Nassaublauwe zeebenen

De Koninklijke Marechaussee voert al meer dan 152 jaar taken te water uit. In de 19e eeuw ging het om stroperij op het water tegen te gaan als bijstand aan de Rijksveldwacht, vanaf 1900 mocht door onze collega's worden opgetreden tegen alle strafbare feiten "welke vanaf het water gezien konden worden." | Door: Henk Rijke

Na de Tweede Wereldoorlog werd de politietaak te water opgedragen aan de Rijkspolitie en op 1 januari 1946 kreeg de Koninklijke Marechaussee onder andere de volledige grensbewakingstaak toegewezen met uitzondering van de Rotterdamse haven. Onze collega's kregen definitief zeebenen.

De foto's van Joop Rump nemen ons op deze twee pagina's mee naar de grensbewaking te water eind jaren '80 en begin jaren '90. Zijn camera klikte door heel Nederland en zag onze collega's aan het werk in Vlissingen, IJmuiden, Amsterdam-Haven, Den Helder en van Delfzijl tot Lobith met het uitvoeren van paspoortcontroles op zeeschepen, binnenvaartschepen en plezierjachten.

De schepen werden in die jaren sneller, groter en hoger waarmee het respect voor de collega's die met een touw ladder het schip moesten betreden, navariant toenam. Probeer onder die omstandigheden maar eens een keurige vouw in je broek te houden.

1994, Delfzijl

1989, Den Helder

1984, Lobith-Tolkamer

1990, Vlissingen, Westerschelde

1990, Amsterdam-Haven

1993, IJmuiden

“Niet verkeerd voor een simpele jongen uit Baflo”

In Marechaussee Contact van februari 2023 (MC 2023-1) werd het levensverhaal van Gerrit Kroeze beschreven. Deze oud-collega, geboren in 1944, werd in 1962 bij de KMar geplaatst. Misschien heeft dat boek wel anderen aangespoord om ook hún levensverhaal aan het papier toe te vertrouwen. De boekbespreking in dit artikel gaat over oud-collega Ulfert Jan Molenhuis, die in 1948 is geboren en in 1967 met zijn marechaussee-opleiding startte. | Door: Willem Geense

Dit boek is in 2023 verschenen bij uitgeverij Passage in Groningen en telt 194 bladzijden (ISBN 9789054524250). Het is niet geschreven door de hoofdpersoon zelf, maar door Sander Blom op basis van gehouden interviews. De enige foto's staan op het voor- en achterblad.

Baflo

Een dorpje in Noord-Groningen dat anno nu maar 1925 inwoners telt. In 1948 toen Ulfert Jan Molenhuis daar op 11 februari werd geboren, waren het er vast minder.

Al vele decennia komen jonge marechaussees uit dit soort dorpjes op het platteland en dan ook nog uit (streng) religieuze gezinnen. Dit betekent dan ook vaak: gezagsgetrouw, koningsgezin en omzien naar de medemens. De ouders van Ulfert hadden een boerderij en hebben in de oorlog veel meegemaakt door hun verzetswerk en de martelingen door de Sicherheitsdienst (SD) in het beruchte Scholtenhuis in Groningen.

Ulfert had een ondeugende aard en haalde volop kattenkwaad uit in Baflo. In die streek was ook sprake van een grote verzuiling met als dieptepunt de kloof tussen de Gereformeerde kerk en de Gereformeerde kerk 'vrijgemaakt'. Ook de grote klassenverschillen tussen de bevolkingsgroepen boeren en notabelen komen uitgebreid aan bod.

Ulfert kreeg een steeds grotere weerzin tegen de kerkelijke twisten en de stands-

verschillen in die kleine gemeenschap, die het leven zo overheersten. Als hij in 1965 op 17-jarige leeftijd een wervingsadvertentie voor de Koninklijke Marechaussee in de NCRV-gids ziet, hakt hij snel de knoop door; in 1967 start zijn opleiding bij het OCKMar in Apeldoorn. Weg uit Baflo!

Marechaussee-opleiding 1967

De opleiding anno 1967 kende een strenge discipline. Ik vraag mij af hoe leerlingen/studenten anno nu daar naar zouden kijken. Op de vingers worden geslagen met een stok als de leerling niet met mes en vork eet. Schuttersputje niet helemaal volgens het voorschrift? Dan dichtgooien en iets verderop een nieuwe graven. Er waren vele lange marsen, maar Ulfert kreeg door die zware opleiding wel “de juiste mindset”. Hij houdt zichzelf voor: anderen zijn je voorgegaan en hebben dit ook doorstaan. Al met al heeft hij weinig moeite met de strenge discipline.

KMar: een gevarieerd leven

Na de opleiding volgt het patroon dat voor velen zo herkenbaar is: Soestdijk met de grillen van prins Bernhard, het werk op de brigade in Groningen (waar dan nog marechaussees en onderofficieren gescheiden koffie drinken), de treinkaping in Wijster (waar Ulfert magneetmicrofoons onder de gekaapte trein moet aanbrenge) en vele andere zo herkenbare voorvallen.

Later krijgt Ulfert steeds meer interesse in het researchewerk. Ook daarover komen bekende zaken langs, zoals de moord op prostituee Bea Pot in 1973. Deze moord wordt uiteindelijk opgelost door met grote vasthoudendheid 43.000 militaire brilrecepten te laten doorspitten waarmee de eigenaar van de achtergelaten dienstbril op de plaats delict kan worden opgespoord. Ontkennen kan niet meer.

Ook de drugssmokkel met viskotter 'Lammie' in 1974 komt langs. Een gerechtmakende zaak is ook de verdwijning op klaarlichte dag in Groningen van de negenjarige Digna van der Roest in 1982. Deze zaak wordt in het boek uitgebreid beschreven. Ulfert raakt bij dit onderzoek betrokken omdat het researcheteam van de politie gebruik wil gaan maken van een paragnost en daar heeft hij inmiddels veel ervaring mee opgedaan. Aanvanke-lijk was hij erg sceptisch, maar raakte steeds meer onder de indruk van de aanwijzingen die paragnosten konden aanleveren.

Tussen de goed beschreven rechercheon-

derzoeken komen ook de bekende ME-operaties langs zoals de Maagdenhuisrellen van 1963, de Nieuwmarktrellen van 1975 en de Kroningsrellen van 1980. Velen van het Wapen hebben hier nog heftige herinneringen aan.

Zijn detachering als huismeester op de ambassade in Moskou wordt gepresenteerd als een "geheime spionagemissie".

Een gevarieerd leven buiten de KMar

In 1984 wordt de 36-jarige wachtmee-ster der eerste klasse Molenhuis benaderd door de NAM, die de eigen beveiliging wil reorganiseren. Dit wordt het begin van een glanzende carrière in deze nieuwe wereld.

Als de NAM later de eigen beveiliging afstoot, start Ulfert samen met een collega van de Rijkspolitie een eigen beveiligingsbedrijf op dat snel uitgroeit tot 350 man personeel. In 1999 wordt het bedrijf verkocht aan KPN-Risicom. Ulfert en zijn partner zijn in één klap miljonair gewor-

den, maar ook werkeloos. Ulfert voelt zich echter te jong voor het leven van een pensionado en vindt een nieuwe uitdaging bij Slachtofferhulp Nederland.

Derde fase in Ulferts leven

Het laatste deel van het boek gaat over de vele hulpprojecten die Ulfert opstart. Het gaat daarbij vooral hulp aan de nabestaanden van misdrijven, vrouwenhandel en ongevallen.

Een zeer intensieve zaak waar hij bij betrokken raakte was de nasleep van de bekende 'Deventer Moordzaak'. De broer van de vermoorde weduwe zocht hulp bij Slachtofferhulp, omdat de verdachte belastingadviseur Louwes de moord bleef ontkennen. Het mediacircus dat werd ontketend – mede door Maurice de Hond – zorgde voor veel werk. Ulfert raakte betrokken bij de lokale Groningse voetbalvereniging GVAV waar hij niet alleen snel bestuursvoorzitter werd, maar ook een project startte om kinderen uit kansarme milieus en

asielzoekers te laten voetballen.

Tevens bemoeide Ulfert zich met succes met asielprocedures die om onbegrijpelijke en vaak bureaucratische redenen werden afgewezen. Ook stak hij veel energie in de plaatselijke voedselbank en in het jeugdwerk binnen de kerk. Voor dit alles werd hij beloond met erepenningen en een Koninklijke onderscheiding.

Terugblikkend op zijn leven laat Ulfert het boek eindigen met een eigen citaat:

"Niet verkeerd voor een simpele jongen uit Baflo."

Naschrift

RTV Noord beoordeelde het boek als een spannend jongensboek, maar de omschrijving "een carrière met heftige, ontroerende en grappige momenten" aangevuld met "beter bekend door zijn sociale hart" doet hem meer recht. SMC'ers zullen vooral geïnteresseerd zijn in de marechausseeperiode van Ulfert waarin veel bekende namen en onderwerpen worden aangehaald.

Defensie Ondersteuningscommando
Ministerie van Defensie

Samen met Veteranen wonen op een landgoed

Geïnteresseerd? Het Koninklijk Tehuis voor Oud- Militairen en Museum Bronbeek te Arnhem informeert u graag als u overweegt in het militair tehuis te gaan wonen.

U kunt het leven in Bronbeek van dichtbij ervaren en kennis maken met zijn bewoners.

U wordt geïnformeerd over alle voorzieningen en de bijdrage in de kosten.

Kijk voor de toelatingsvoorwaarden op www.bronbeek.nl of vraag een informatiemap aan.

Er zijn ook beperkte mogelijkheden voor een tijdelijk verblijf van Veteranen.

Als u een afspraak wilt maken of informatie wilt:

E-mail : loket.bronbeek@mindef.nl
Telefoon : 026 - 3763 555

22e reünie Identiteitsgroep Steenrode Baretten Volgend jaar 4 april grootse viering 5e lustrum!

Door: Loek Ruppert

Op 19 april jl. werd op de Oranjekazerne in Schaarsbergen de 22e jaarlijkse reünie van de Identiteitsgroep Steenrode Baretten (ISB) gehouden. De leden hebben in de Sinai gediend bij de *Multinational Force & Observers (MFO)*.

De eerste reünies vonden vanaf 2000 plaats op de Elias Beekmankazerne in Ede; na een aantal edities op de Bernardkazerne in Amersfoort is de Oranjekazerne nu alweer een aantal jaren de gastheer van dit evenement.

Er was een goede opkomst; het weerzien met mannen en vrouwen waarmee je vijf maanden heb doorgebracht is altijd erg leuk, het ontdekken van nieuwe gezichten evenzeer. Veel

verhalen gingen, naast het werk aldaar, over de Dutchbar en de vele uitstapjes. Voor de marechaussee waren het onder andere de weekenden in Tel Aviv, om daar toezicht te houden op uitgaande Nederlandse militairen.

Volgend jaar bestaat de Identiteitsgroep Steenrode Baretten 25 jaar. Dit zal op 4 april 2025 groots worden gevierd op de Oranjekazerne, inclusief een vlaggenparade. Hierbij worden naast Nederlandse (militaire) autoriteiten ook functionarissen uitgenodigd uit onder andere Egypte, Israël en de Verenigde Staten.

Het zou geweldig zijn met veel collegae van het Wapen deel te nemen. Dus noteer deze datum alvast in uw agenda.

In hoofdlijnen moest de MFO toezien op de naleving van de territoriale en militaire bepalingen in de Camp David-akkoorden en schendingen voorkomen. Egypte en Israël verdeelden de Sinai in vier van noord naar zuid lopende zones. De vredesmacht MFO werd in de zone tegen de Egyptisch-Israëlische grens geplaatst.

Op 22 november 1981 stelde Nederland ruim 100 militairen ter beschikking: marechaussees, 'verbindelaars' en staffunctionarissen. De marechaussees werkten bij de *Force Military Police Unit (FMPU)*; het aantal van 21 werd later uitgebreid. De 84 'verbindelaars' vormden de *Force Signal Unit (FSU)*. De staffunctionarissen bekleedden functies op het MFO-hoofdkwartier.

De FMPU was verantwoordelijk voor de politietaken in het inzetgebied van de MFO. Een belangrijke neventaak was het onderhouden van contacten met lokale politiefunctiearissen. De FMPU stond onder commando van een Nederlandse *force military police advisor*, die tevens de functie van *provost marshal* bekleedde en verantwoordelijk was voor de dagelijkse leiding.

De *provost marshal* adviseerde tevens de *force commander* (van 11 april 1991 tot 21 april 1994 luitenant-generaal Joop van Ginkel) op het gebied van militaire politiezaken. Door uitbreiding van het takenpakket van de FMPU en de controle aan de grensposten bij Rafah en Taba steeg de omvang van het detachement tot 36 personen. Nederland beëindigde in de eerste helft van 1995 de deelname aan MFO. In die periode hebben in 75 rotaties zo'n 800 marechaussees in de Sinai gediend. De Nederlandse bijdrage aan MFO kreeg in 2013/2014 een vervolg met drie rotaties van vier militairen, waarvan twee van de KMar. Het is erg verdrietig dat tijdens deze missie in 1994 wachtmeester der 1e klasse Jacco Westendorp bij een verkeersongeval om het leven kwam.

Door: Gradus Buitenhuis

In november 2023 besloten Teun Berends, Henny Korswagen, Jan Vos en ondergetekende dat het tijd werd onze oude lichtingsgenoten weer eens te ontmoeten. We dachten aan 2025 en wel op 8 mei, de datum toen het voor ons begon in 1978. Dus op tijd begonnen, want we hoorden van anderen dat het best lang kon duren om alle mensen te achterhalen.

Ons vertrekpunt was een van SMC ontvangen lijst. Met behulp van sociale media, heel veel bellen en mailen hebben we de meesten gevonden, sneller dan ingeschat. Daarnaast hebben zich door onze promotie zeven nieuwe begunstigers voor SMC aangemeld, waarvoor we een bijdrage voor deze reünie ontvingen. Uiteindelijk was de reünie op 15 mei 2024 op de Koning Willem III-kazerne te Apeldoorn.

Teun en Jan vingden bij de poort de lichtingsgenoten op en voorzagen ze van een naamsticker. Want herken je iemand nog na 45 jaar? Dat viel reuze mee: veel markante koppen en anders het dialect of de opvallende lach. Henny deed het welkomstwoord. Ook was er een minuut stilte voor de overleden vijf lichtingsgenoten en twee kader-

Reünie beroepslichting 78-3

leden. Vervolgens vertelde ons kaderlid Rob Hetterscheid over de opleiding. Daarna elkaar ontmoeten, kijken naar foto's van vroeger, oude verhalen ophalen en veel lachen, maar ook intense gesprekken. Na de lunch werden we door Rob afgemarcheerd – ging ons nog goed af – naar ons gebouw 21 en kregen we in drie groepen een rondleiding in het legeringsgebouw, de Graeme Warrack herdenkingskamer en de wapencollectie.

De legeringskamers beneden in gebouw 21 waren nog heel herkenbaar: nu geen inbouwkasten meer en zes bedden in plaats van de twaalf in

onze tijd. In gebouw 24 vertelde kapitein Michiel Tattersall ons over najaar 1944, toen hier 1750 gewonde geallieerde militairen waren ondergebracht en kolonel Graeme Warrack zich hier verstopte en later ontsnapte. Het verbaasde me dat ik hierover tijdens onze opleiding niets gehoord had, maar nu viel het kwartje. Pas in 1984 is deze kamer ingericht als herdenkingsplek. In de 'wapenkamer' vertelden Jos Klappe en zijn opvolger Robin heel boeiend over de grote verzameling wapens. Tot slot nog even napraten en terugkijken op een zeer geslaagde reünie. Met dank aan: SMC, Paresto, Jos Klappe, Robin en Michiel Tattersall.

Reünie beroepslichting 72-5

Door: Jan Boonstra

Op 20 maart jl. heeft beroepslichting 72-5 een reünie gehouden op de Koning Willem III-kazerne in Apeldoorn.

Als gevolg van coronapandemie heeft het enige tijd geduurd voordat onze reünie kon worden gerealiseerd. Dit jaar

dan wel, al was het niet op onze eigenlijke opkomsttag 13 september. Na ontvangst om 10.30 uur met koffie en cake kwamen de verhalen uit 1972 vanzelf naar boven, wat zeker niet minder werd nadat ook nog eens de bar opening. De dag werd verder

ingevuld met een complete Chinees-Indische maaltijd, een groepsfoto en een uitgebreide rondleiding op 'onze' kazerne. Tot slot nuttigden we een afscheidskoffie, en na het verzoek niet weer zo lang te wachten tot de volgende reünie, ging iedereen huiswaarts.

Regiobijeenkomsten smaken naar meer

— Door: Bert van Horen

Zoals we in Marechaussee Contact 2024-2 al meldden, bestaat bij veel KMar-postactieven een grote behoefte om elkaar weer eens te zien en onder het genot van een hapje en drankje ervaringen uit te wisselen. Na onze oproep hebben zich oud-collega's gemeld die namens SMC als regio-coördinator willen optreden. De eerste bijeenkomsten zijn geweest en de reacties zijn overweldigend; een aantal wil ik u niet onthouden.

Eerst neem ik u nog even mee naar de opzet van deze bijeenkomsten. Op initiatief van SMC worden in het hele land zogenaamde regiobijeenkomsten georganiseerd. Onder verantwoordelijkheid van de regiocoördinator vinden planning, voorbereiding en uitvoering plaats. Hij of zij nodigt de postactieve collega's in de regio uit en zorgt dat de lijst met deelnemers tijdig bij SMC bekend is. Soms betreft het 'oude' bijeenkomsten die weer nieuw leven worden ingeblazen, soms nieuwe initiatieven. Voor de regiocoördinator is een handleiding samengesteld en per deelnemer

is een financiële bijdrage per deelnemer. Ondergetekende is namens SMC aanspreekpunt voor de regiocoördinatoren.

Inmiddels zijn ook regiobijeenkomsten in Zoetermeer/Den Haag, Noord-Holland, Midden-/West-Brabant, Zeeuws-Vlaanderen en Twente gehouden of staan gepland. Lijkt het u leuk erbij te zijn, maar staat uw regio er niet tussen of pakt u zelf de 'regiohandschoen' op? Stuur een e-mailtje naar regiobijeenkomsten@marechausseecontact.nl en wie weet zitten we binnenkort samen aan de bitterballen.

Dinsdag 16 april – Regio Arnhem te Schaarbergen

Een welkome verrassing en een schot in de roos. Zo omschreef een oud-collega de bijeenkomst in Schaarsbergen. Hij gaf aan dat oude bijeenkomsten na corona waren gestopt. In zijn eigen woorden: "Even met mijn achterban overlegd en we waren beiden gelijk enthousiast, dus op naar de ECHOS in Schaarsbergen. Daar werden we heel hartelijk verwelkomd door oud-collega Berend Klompmaker en begroet door de al aanwezigen. Het was weer een hartelijke kennismaking en we werden ontvangen met koffie en een grote appelpunt. Geweldig! Een officieel welkom door de organisatie. Er werd stilgestaan bij hen die ons ontvallen waren en daarna flink gepraat en veel herinneringen weer opgehaald. Gezelligheid kende geen grenzen. Zoals bij ons gebruikelijk werd er ook een ronde bingo gespeeld. Leuke prijsjes, snacks, ze waren er allemaal. Voor herhaling vatbaar? Jazeker! Kon je er deze keer niet bij zijn? Jammer, volgende bijeenkomst is dinsdag 10 december 2024. Organisatoren Berend Klompmaker, Rob Pannekoek en Henriette Ruumpol hartelijk dank." Aldus een van de aanwezigen.

Woensdag 17 april 2024 – Regio Amersfoort/Utrecht te Hooglanderveen

Oud-dienstplichtig collega Frank Menger schreef ons: "Tegen 19.30 uur thuisgekomen van een bijeenkomst van de KMar. Dit was een initiatief van de Stichting Marechaussee Contact om dienstplichtigen en oudgedienden bij elkaar te krijgen. De insteek was om gezellig tijdens een hapje en een drankje met andere KMar-leden in contact te komen. Jos van der Veer was de kartrekker voor deze gezellige middag in Hooglanderveen waar we tezamen kwamen in eetcafé 't Houteveen. Hier kregen we drie muntjes voor wat te drinken en een lekkere plak cake. Later die middag kwamen er ook nog kaas, worst en nootjes op tafel te staan. Dit kwam goed van pas bij de mooie verhalen die de ronde gingen.

Wat ik zo bijzonder vind aan zulke bijeenkomsten, is dat het allemaal vreemde mensen voor mij zijn en toch voelt het zo vertrouwd! De klik is er gelijk, het lijkt of je jarenlang met deze mensen hebt samengewerkt. Tegen 17.00 uur was de tijd helaas aangebroken om weer naar huis te gaan, maar wel terugkijkend op een mooie middag met geweldige mensen. Stichting Marechaussee Contact heeft het plan om dit vaker te doen; ik kijk er nu al naar uit! Mensen van SMC en vrijwilligers, bedankt voor deze middag."

Vrijdag 19 april – Regio Zeeland te Nieuwdorp

"Beste Bert, ik vond het een geslaagde middag. Leuk om 'oude' gezichten weer eens te zien. Uiteraard oude verhalen opgehaald. Iedereen was vol enthousiasme en er was echt behoefte om weer eens bij elkaar te komen. Ik kreeg complimenten, mensen vonden het gezellig en fijn dat dit is opgepakt. Ze willen nog meer oud-collega's enthousiast maken. Ze komen op 11 oktober zeker weer", aldus regiocoördinator Nico Maas.

Regio Arnhem te
Schaarsbergen

foto's: Bert van Horen

Regio Amersfoort/Utrecht te
Hooglanderveen

Regio Zeeland te
Nieuworp

Nieuwe SMC'ers

Dhr. M. van Barneveld
Ber 82-4

Dhr. R. van der Bend
Ber 86-4

Dhr. D. Blik
Dpl 86-3/KVV 87-3

Dhr. R. Boers
Dpl 80-5/Ber 81-3

Dhr. R. Braber
Ber 81-1

Dhr. S. van Dam
Ber 84-6

Dhr. F.S. Dekkers
Ber 75-5

Dhr. C.W.M. van Dooren
Ber 82-3

Dhr. A.A. van Dijk
Dpl 65-6

Dhr. K.H. Dijkema
Ber 79-2

Dhr. P.M.A.M. Gabriels
Ber 83-5

Dhr. S.J.P. Goossens
Ber 96

Dhr. P.E. Heemskerk
Ber 85-6

Dhr. R.W. Heesen
Ber 96-4

Dhr. A.G.H.M. van den Heuvel
Ber 79-5

Dhr. R. van der Hidde
Ber 74-1

Dhr. W.C. van den Hoff
Ber 79-1

Dhr. J. Hoogendoorn
Ber 82-6

Dhr. M.C.M. van Hooff
Ber 66-1

Dhr. R.W.H.A. Jager
Ber 98-11

Dhr. J.J.W. van Kaathoven
Ber 84-3

Dhr. J.H.J. Keereweer
Ber 76-6

Dhr. R.V. Leenstra
Ber 76-2

Dhr. R.G.C.M. van der Lelie
Ber 75-5

Dhr. M.J.R. Maatman
Dpl 73-1

Dhr. N.T.J. Maes
Ber 78-1

Dhr. J.P. Martens
Ber 57-4

Dhr. R.J. Meerman
Dpl/Ber 87-1

Dhr. T.J. Rijnsburger
Dpl 63-3

Dhr. T.G. van Schajik
Ber 84-4

Dhr. J. Schoe
Ber 60-1

Dhr. N.T.T. Sporre
Ber 00-11

Dhr. H.F. Venema
Ber 74-4

Dhr. G.P.W.M. Vermeulen
Ber 93-6

Dhr. M.L. Visser
Ber 72-5

Dhr. H. de Vries
Ber 75-6

Dhr. L.C. Wiegman
Ber 80-5

Dhr. F.G. Willemsen
Ber 71-2

Dhr. F. de Wit
Ber 81-4

Wij heten u van harte welkom. In totaal vormen nu 2271 SMC'ers, die dienen of gediend hebben bij de Koninklijke Marechaussee, het Korps Politietroepen of het Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee (of hun partners) en afkomstig zijn uit alle delen van onze bevolking, een substantiële kring van vrienden rondom de Koninklijke Marechaussee.

Het bestuur

Overleden

Dhr. H.P. Geijsels
Geboren 7 oktober 1938
Overleden 5 mei 2021
Ber 57-4

Dhr. T. Groeneweg
Geboren 31 augustus 1930
Overleden 1 februari 2024
Dpl 50-2

Dhr. J. Groenewold
Geboren 30 juli 1955
Overleden 11 mei 2024
Ber 73-2

Dhr. W. Lindner
Geboren 13 oktober 1947
Overleden 12 maart 2024
Ber 69-2

Dhr. L.E. Meijer
Geboren 30 december 1928
Overleden 17 april 2023
Ber 48-0

Dhr. A. de Leij
Geboren 12 december 1945
Overleden 12 mei 2024
Ber 64-3

Dhr. J.N. Ooijevaar
Geboren 28 maart 1935
Overleden 23 oktober 2023
Ber 57-4

Dhr. A.D. Rijstenbil
Geboren 5 mei 1937
Overleden 22 december 2023
Dpl 56-4

Dhr. B. Tuinman
Geboren 3 december 1937
Overleden 12 april 2024
Ber 58-1

Dhr. H. Volders
Geboren 4 maart 1928
Overleden 12 april 2024
Ber 48-00; Ned. Indië
5-1 RI; 3/2 MP III

SMC

Stichting Marechaussee Contact
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
www.marechausseecontact.nl

Voorzitter

André Peperkoorn
voorzitter@marechausseecontact.nl

Vicevoorzitter

Ed Cousin
vice.voorzitter@marechausseecontact.nl

Secretaris

Pier Scholte
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
0049-5941999099
alg.secretaris@marechausseecontact.nl
(eveneens adres voor het melden van overlijden van SMC'ers)

Penningmeester

Gerrit Sels
0299-471242 / 06-22444926
penningmeester@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL82 INGB 0003 9121 06 t.n.v.
SMC te Purmerend (BIC: INGBNL2A)

Administratie

Gerrit Sels
Vrouwenzandstraat 22, 1443 WK Purmerend
0299-471242 / 06-22444926
begunstigersadministratie@marechausseecontact.nl
(inschrijven/opzeggen, wijzigen van (e-mail)adressen
e.d. en informatie over en verwerking van bijdragen)

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

Gerrit Reloe
Hastelweg 275, 5652 CV Eindhoven
06-30989598
reuniecommissie@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL22 INGB 0007 5300 25
t.n.v. RvMC te Eindhoven
(alleen voor eigen bijdragen bij evenementen)

Reservisten en veteranen

Bert van Horen
06-47776806
veteranen@marechausseecontact.nl

Coördinator nuldelijnsondersteuning/ veteranenondersteuning

Peter Klijn
06-53746545
pljklj@gmail.com

Redactie tijdschrift Marechaussee Contact

Henk Rijke
redactie@marechausseecontact.nl

Webredacteur

Joop Blanken
webredactie@marechausseecontact.nl

Redacteur e-mailnieuwsbrief

Joop Blanken
stmarcontact@gmail.com

Commandant Koninklijke Marechaussee

Postbus 90615, 2509 LP Den Haag

Stichting Marechaussee Contact

De Stichting Marechaussee Contact (SMC) is een ideële stichting zonder winstoogmerk, op 24 oktober 1977 opgericht te Buren (Gelderland). SMC is aangesloten bij het Veteranen Platform en onderhoudt nauwe banden met onder meer de Koninklijke Marechaussee, het Nederlands Veteraneninstituut en het Museum der Koninklijke Marechaussee.

De Koninklijke Marechaussee is een militaire politieorganisatie waarin in het verleden het Korps Politietroepen en het Korps Militaire Politie in Nederlands-Indië zijn opgegaan. Zowel beroeps- als dienstplichtig personeel, dat gediend heeft bij de Koninklijke Marechaussee en/of bovengenoemde korpsen, wordt van harte uitgenodigd zich aan te melden bij SMC. Uiteraard is actief dienend personeel van de Koninklijke Marechaussee van harte welkom.

Doelen

SMC heeft tot doel het onderhouden of vernieuwen van vriendschappelijke banden tussen hen die in het heden of verleden als militair of burger werkzaam waren of zijn bij de Koninklijke Marechaussee, Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee en Korps Politietroepen. Tevens draagt SMC ertoe bij dat belangstelling voor en verbondenheid met de Koninklijke Marechaussee en de nauw daarbij betrokken instellingen levendig wordt gehouden. SMC wordt bij het realiseren van haar doelen ondersteund door ongeveer 2250 begunstigers.

Hoe?

SMC tracht haar doel onder meer te realiseren door het:

- organiseren van contactbijeenkomsten, excursies en reünies
- deelnemen aan herdenkingen
- tonen van onderling medeleven bij lief-en-leedgebeurtenissen
- aandacht schenken aan hoogtijdagen van de Koninklijke Marechaussee
- uitgeven van Marechaussee Contact, zesmaal per jaar
- informeren via de website www.marechausseecontact.nl
- verzenden van een wekelijkse e-mailnieuwsbrief
- ondersteunen van de veteranenzorg binnen de Koninklijke Marechaussee
- beantwoorden van specifieke vragen
- geven van voorlichting

SMC'er worden?

Woonst u in Nederland dan is de jaarlijkse bijdrage € 15,-. Heeft u een adres in het buitenland dan is de bijdrage € 20,- (in verband met hogere portokosten). Aanmelden kan op www.marechausseecontact.nl of scan de QR-code.

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

In het kader van de Raamregeling Reüniefaciliteiten (ministerie van Defensie 2010) is in 2013, onder de paraplu van SMC, een reünievereniging opgericht. RvMC is opgericht tegen de achtergrond van kostenvergoeding op grond van de Defensie Regeling Reünie Faciliteiten. Elke SMC'er die veteraan, oorlogs- of dienstslachtoffer of postactief is, wordt automatisch en kosteloos lid van RvMC, tenzij hij of zij hiertegen bezwaar aantekent. Wel of niet lid zijn van RvMC heeft geen enkele consequentie voor de dienstverlening aan SMC'ers. Het vfonds ondersteunt de activiteiten van RvMC.

Nuldelijnsondersteuning

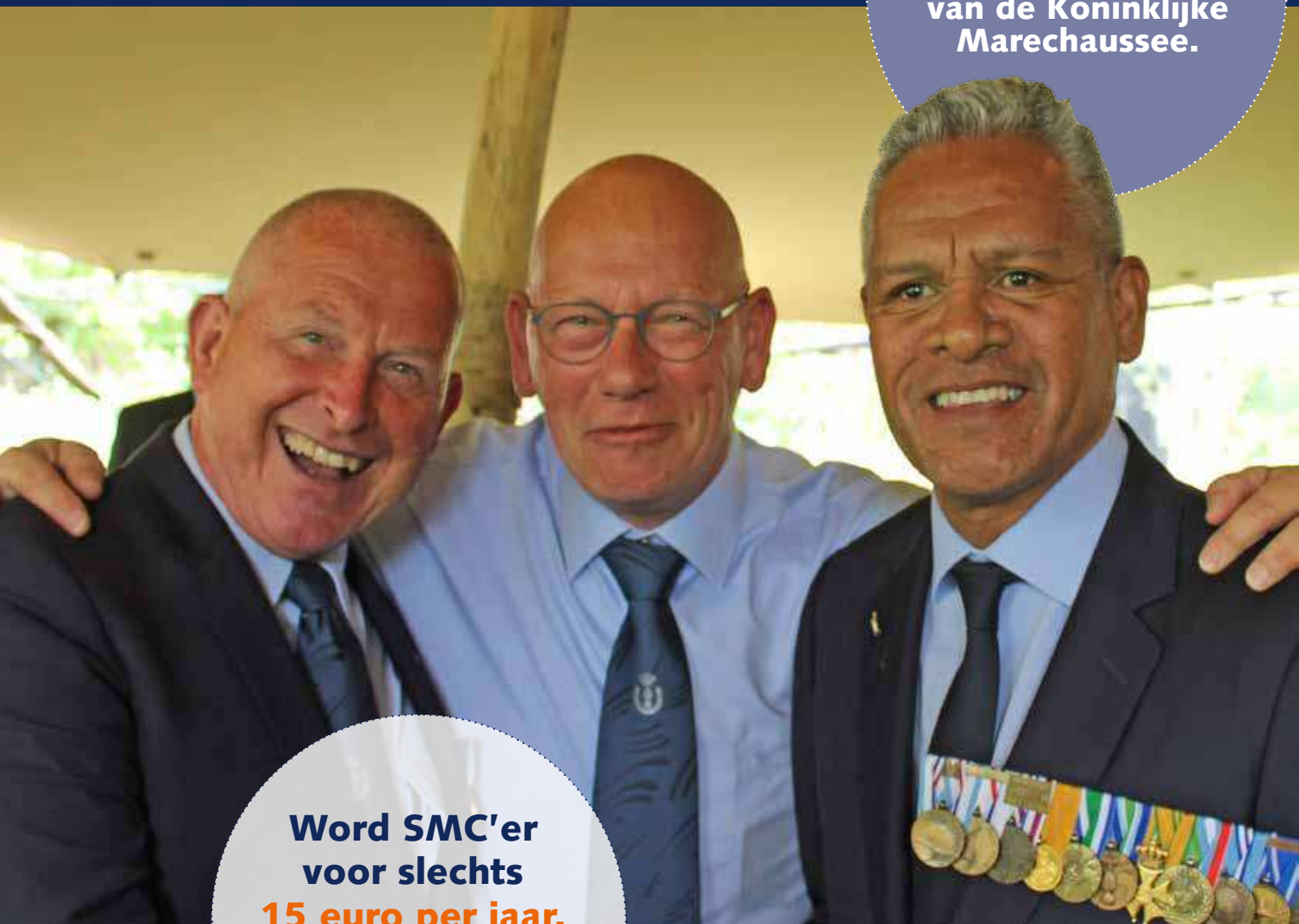
Het Veteranen Platform, de Samenwerkende Veteranenontmoetingscentra en het Nederlands Veteraneninstituut namen het initiatief tot het bieden van gestructureerde nuldelijnsondersteuning aan veteranen, militaire dienstslachtoffers en hun directe relaties. SMC participeert in dit ondersteuningsinitiatief. Het vfonds financiert dit met gelden uit de Nationale Postcode Loterij.

Stichting Marechaussee Contact

voor en door
(oud-)marechaussees

Voor iedereen
die op de hoogte
wil blijven van het
heden en verleden
van de Koninklijke
Marechaussee.

Word SMC'er
voor slechts
15 euro per jaar.
Je bent van
harte welkom!

